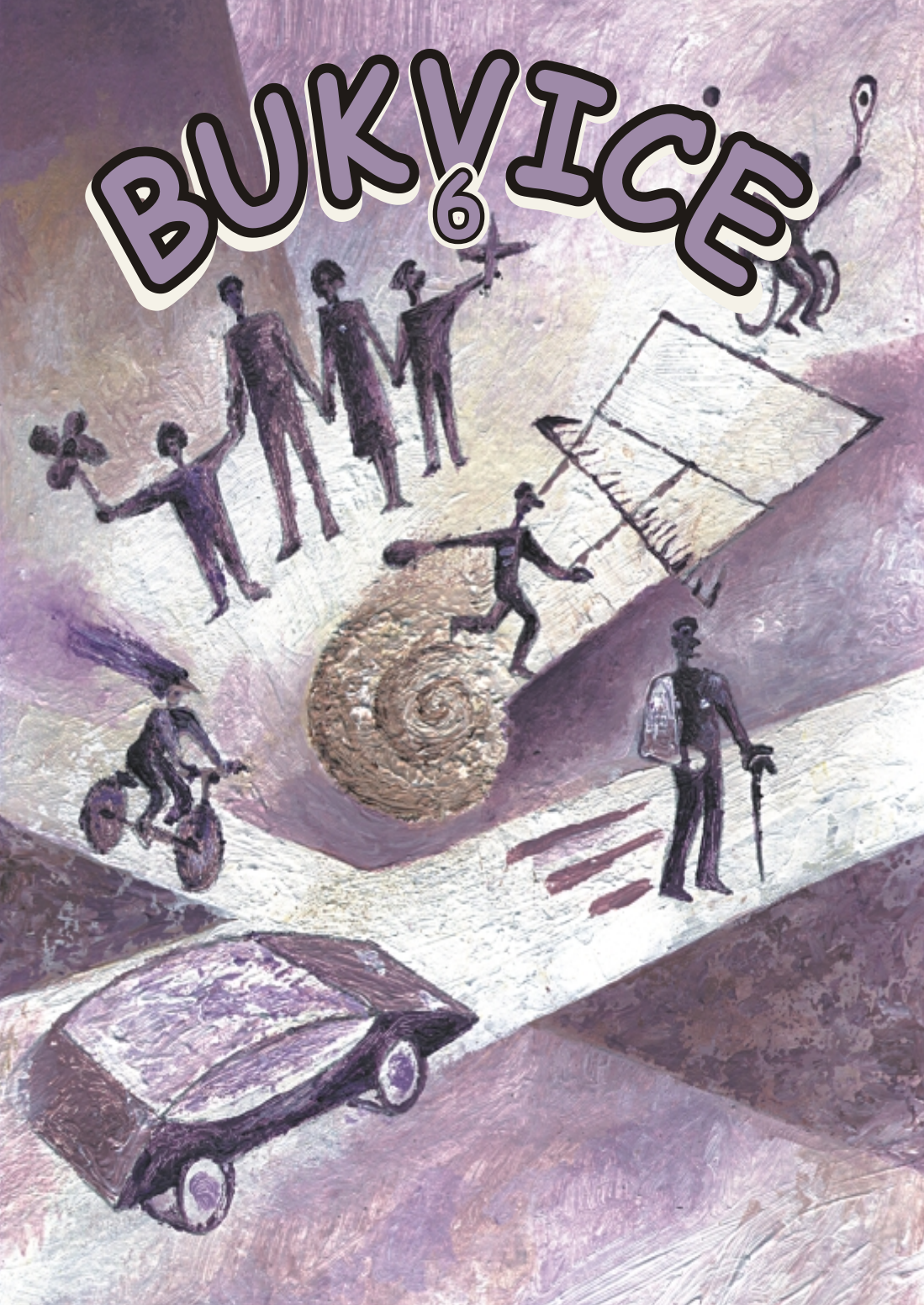

BUKVICE

BUKVICE

6

ZBORNIK
LITERARNIH, LIKOVNIH IN GLASBENIH IZDELKOV
UČENCEV OŠ BRATOV POLANČIČEV MARIBOR

SAMOZALOŽBA
Maribor 2007

Luka Čelofiga, 9. c: Ob kulturnem prazniku, linorez

UNESCO, organizacija Združenih narodov (ZN) za izobraževanje, znanost in kulturo, je bila ustanovljena, da bi s širjenjem izobraževanja, znanosti in kulture v korist vsega človeštva služila miru in mednarodnemu razumevanju. Naša šola je članica ASP mreže Unesco šol Slovenije. Delo UNESCO šol temelji na doseganju ciljev in načel, določenih z UNESCO ustavo. To je vzgoja za mednarodno sodelovanje in razumevanje ter uveljavljanje človekovih pravic, vzgoja za kulturo miru, za strpnost, interkulturno učenje, reševanje okoljskih problemov ter interdisciplinarno reševanje in demokracijo.

V letošnjih BUKVICAH sem ob prebiranju prispevkov zasledil besede strpnost, nasilje, vsi drugačni, vsi enakopravni, spoštovanje. Prijetno presenečen sem bil nad razmišljanji in pogledi mladih avtorjev. Kritično so opisali okolje, v katerem živimo vsak dan. Zavedajmo se, da veliko lahko naredimo sami s svojim odnosom, vedenjem, dejanji.

Za popotnico prebiranju letošnjega zbornika bi uporabil misel velikega švicarskega filozofa, pedagoga, pisatelja, glasbenika Jeana Jaquesa Rousseauja (1712-1778):

Veliko več je vredno, če te ljudje vedno spoštujejo,
kot če te kdaj pa kdaj občudujejo.

Mladen Tancer, ravnatelj

BUKVICE

O

S

T

S

T

R

P

N

O

S

T

S

T

R

P

N

Ana Puconja, 9. a

STRPNOST POČAKAJ ME, PROSIM

Bilo je nekega sobotnega popoldneva. Šla sem v mesto. Ko sem v neki trgovini stala v vrsti za blagajno, se je začel pred mojimi očmi odvijati žalosten prizor. Pred mano je stala zajetna ženska s košaro v roki, njena najstniška hčerka pa je na drugem koncu trgovine izbirala žvečilne gumije. Ko je našla prave, je poklicala mamo in ji žvečilne kar vrgla, češ ti si bližje blagajni. Mama jih seveda ni ujela, in tako so popadali na tla. Sklonila se je in jih s težavo pobrala, dekle pa se je začelo zadirati nanjo, kako je nerodna. Za trenutek je bilo v trgovini vse tiho.

Bilo je nekega sobotnega popoldneva. Šla sem v mesto. Na koncu Gosposke sem zagledala nekaj nenavadnega. Mlada dama je bila najverjetneje iz Kitajske. Oblečena je bila v zelo revna oblačila in nikakor po modi. Delila je letake. Proti njej je jokajoče prihitel majhen deček in se tik pred njo zvrnil na nos. Čudovito ljubeznivo se je nasmehnila, ga pobrala in mu začela nekaj govoriti v kitajščini. V tistem trenutku pa kot ponorela raketa prihiti dečkova mama, ji iztrga malega iz rok in jo glasno nahruli.

Tujka seveda ni ničesar razumela, samo nebogljenost se je nasmehnila. Deček pa je spet začel tuliti.

Bilo je nekega sobotnega popoldneva ...

In takih zgodb je še nešteto. Vedno več. In potem se človek vpraša, kako to, če pa smo tako civiliziran, napreden in tehnično izpopolnjen narod. Saj v bistvu ne gre samo za besede, obrekovanja in laži. Poznamo zgodbe, ko so se

Ana Puconja, 9. a

Ljudje (civilizirani, napredni in tehnično izpopolnjeni) fizično znesli nad sočlovekom. In potem se zopet vprašaš: Kako to, če smo pa tako pametni in ah in oh?

Mislim, da je naslov tega spisa povsem zgrešen. Naš problem se začne z zlogom ne. Strpnost lahko na našem planetu iščeš z mikroskopom. Verjetno imate sedaj vsi v mislih nestrpnost do drugih ras: kot v drugem primeru. A najprej bi morali počistiti pred svojim pragom. Mi, pametni belokožci, se med seboj, kaj šele z drugimi narodi, koljemo za take neumnosti, kot sta denar ali nafta.

Intudi znotraj družin(!) najdemo nestrpnost in posledično razkol. Na sodiščih pa si samo manejo roke od vrtoglavih zneskov družinskih tožb in ... In potem se še enkrat vprašaš: Smo res tako pametna in inteligentna bitja? Ali pa nas razdirata prav civiliziranost in napredek tehnike?

Temu je namenjen podnaslov. Počakaj me, prosim. Najprej pomislimo na otroka, ki obupano kliče mamo. Sam ima kratke nožice in komaj raca za urno mamico. Čeprav je ravnokar dobil kup njemu najljubših igrac, čeprav ga ne zebe in mu je udobno, na noben način noče izgubiti mamice izpred oči.

Tak otrok smo mi. Imamo vse, kar nam lahko nudi potrošniška družba. Toda kljub vsemu blišču okorno racamo za tistimi, ki so ljubeznivi, prijazni, strpni in znajo biti Ljudje z veliko začetnico. (Vendar mi, pametni in inteligentni, kot smo, pač ne bomo uporabili tako neproduktivne besede, kot je prosim.) Slep smo, nazadujemo, v tem pogledu smo plitvi in prazni. Mislim, da so »necivilizirani« in »neumni« Ljudje različnih narodov, plemen in ras v tem pogledu veliko naprednejši. In bogatejši. Ker imajo drug drugega.

In človek se spet vpraša: Smo res tako neumni?

Bilo je nekega sobotnega popoldneva ...

Kaja Bajc, 9. a

VSI DRUGAČNI, VSI ENAKOPRAVNI

Moje otroštvo je bilo polno spoznanj. Spomnim se dneva, ko sem na televiziji videla ljudi, ki so bili take barve kot čokolada. Začudeno sem gledala ter poklicala mamo. Vprašala sem jo, kdo je ta in zakaj je pobarvan. Pojasnila mi je, da so na svetu različni ljudje. Ti, ki so na televiziji, so črnci. Povedala mi je tudi, da bom v življenju spoznala dosti ljudi, ki bodo drugačni. Nato pa je poudarila, da jih ne smem zaničevati, saj so oni enakopravni nam.

Pred nekaj dnevi sem brskala po internetu ter prebrala misel, ki se mi je vtisnila v spomin.

»Človek je bitje, v bistvu nezadovoljno z ostalimi.«

Zdi se mi, da to drži. Velikokrat vidim, kako ljudje presojujejo druge po barvi kože, oblačenju, veri, obnašanju. Kar se mi ne zdi prav. Zakaj sploh to počnemo? Ali smo ljubosumni nanje? Se nam zdijo smešni in manjvredni? Ne glede na to, vsi imamo enake pravice. Med sabo se ne razlikujemo samo po zunanosti, temveč tudi po najrazličnejših lastnostih. A nas na drugih vedno nekaj moti. Priznam, da tudi sama kdaj ocenjujem ljudi, ponavadi zaradi njihovega videza. Marsikdo med nami je že to počel. Malo se moramo zamisliti, kaj počnemo. Ali si res želimo prizadeti nekoga? Kakšen bi bil svet, če bi se med sabo spoštovali, ne glede na drugačnost? Ne morem trditi, da bi bil boljši. Zagotovo, pa bi se bolje razumeli. Zavedati se moramo, kaj pomeni beseda enakopravnost. Vsi na svetu imamo enake pravice, nihče ni manjvreden od drugih. A se mi zdi, da to vedno bolj pozabljamo. Vedno več je nasilja,

predvsem pri mladih. Vprašamo se lahko, kakšna bo naša prihodnost. Se bomo smejali nekemu, ga zaničevali samo zato, ker je drugačen od nas? Če bomo tako nadaljevali, potem ja. Si res želimo svet, poln zamer in pohlepa? Mislim, da si tega nihče ne želi.

Pa tako malo bi bilo potrebno, da do tega ne bi prišlo. Vsak bi se moral zamisliti. In vsi skupaj bi lahko to spremenili. Tako kot pravi znani rek.

»Majhen korak za človeka, velik korak za človeštvo.«

Špela Stanec, 9. a

POČAKAJ ME, PROSIM

Vsi v življenju nekam hitimo,
brezglavo usodi nasproti drvimo.

V naglici vse stvari naredimo,
za naše najbližje pogosto čas izgubimo.

Redko kdaj se brez kakšnega razloga smejimo,
pogosto celo, ko srečamo prijatelja, stran odhitimo.

Preprosto za nekatere stvari časa več ni
in ko se nazaj obrnemo,
mного priložnosti že medtem izgubimo.

Vsi brzimo, brezglavo drvimo
in na preproste stvari sploh pozabimo.

Ali je res za to, da življenje upočasnimo
in si za nekatere stvari vzamemo čas,
potreben tisti glas, ki nam reče:
Počakam me, prosim! v naši duši naglas?

Tea Umek, 9. a

VSI IMAMO SVOJE SLABOSTI IN NAPAKE

Kaj je strpnost? Je to posledica človeštva? Vsi imamo svoje slabosti in napake; odpustimo drug drugemu našo neumnost - to je prvi zakon narave. (Voltaire)

Ljudje smo si različni, vsak ima svoje dobre in svoje slabe lastnosti. Mogoče smo si nekateri podobni v značajskih lastnostih in razmišljanju, vendar nikoli nismo povsem enaki.

Ljudje smo dostikrat strpni, ker je to vljudno in da ne bi pokvarili trenutka. Vsi ljudje pa niso taki. Nestrpnost kažejo z nasiljem, drugi z grožnjami, eni pa samo s hinavskimi pogledi, kar daje drugim nelagoden občutek. Največ nestrpnosti se pokaže takrat, ko gre za nam drugačne ljudi, na primer črnce ali pa za tiste revne ljudi, ki si ne morejo ničesar privoščiti. Najmanj strpni so nekateri bogati, ki so polni sami sebe in svojega denarja. Tisti, ki jim je srce okamnelo z mislijo, da so najboljši, pravi kavalirji, ki mislijo, da so revni le navadna drhal, ki se plazi po svetu.

Največ smo se o drugačnih in s tem tudi o strpnosti naučili pri predmetu družba in etika, kar nam je koristilo, saj smo izvedeli, da se nekateri drugače oblačijo, drugače verujejo in imajo drugačne običaje, pa zaradi tega niso nič

slabši. Mogoče so celo boljši, saj ne poznajo bogastva in hinavščine. Pomagajo si, ne da bi za to kaj zahtevali.

Strpnost in nestrpnost nas spremljata že vse od začetka, ko se je pojavil človek, vendar se je to skozi tisočletja spreminjalo z razlogi. Če bi ljudje spoštovali drug drugega, si odpuščali in spoznali, da denar sploh ni pomemben, potem ne bi poznali nestrpnosti. Živel bi v miru in veselju. Se to sliši kot v pravljici?

Tina Hanžič, 9. b

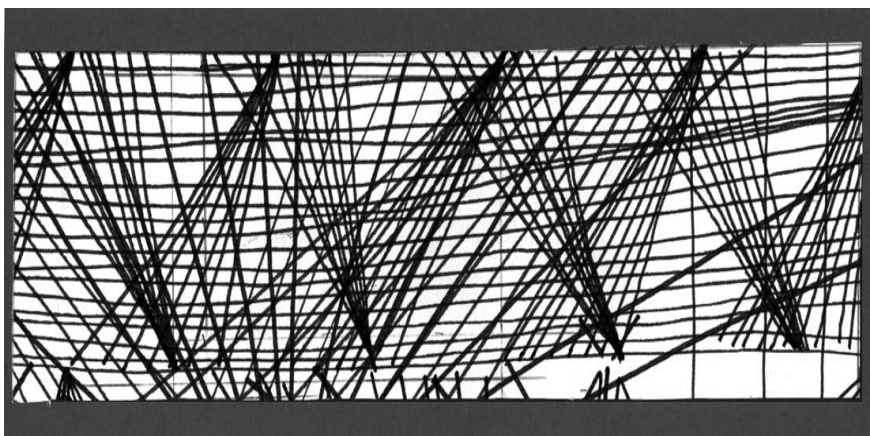
ON JE PRVI ZAČEL

Naslov za letošnje Bukvice me je zelo pritegnil. Strpnost se mi zdi kot nekakšna vrednota, ki je - vsaj mislim - ne upoštevamo veliko. Biti strpen je težko. Še posebej, ko ti kdo očita, ti, ubogi človek, pa nisi sploh ničesar kriv. Takšno je življenje.

Stavek - on je prvi začel - se v mojem življenju veliko uporablja. Včasih ga uporabim jaz, velikokrat pa tudi moji sošolci, razni ljudje, ki jih sploh ne poznam in hodijo mimo mene, in še veliko drugih. Za naš razred je značilno, da se veliko prerekamo in moram priznati, da nismo strpni. Včasih nas to pričkanje v razredu zbližuje in se na koncu vsi smejimo, včasih smo na robu obupa in to mi je pravzaprav všeč. Ne predstavljam si, kako bi bilo, če se ne bi prepirali. Bili bi bolj odtujeni, manj bi se smejali in mislim, da bi manj cenili drug drugega. Ko imamo razredno uro in smo skupaj z učiteljem, razpravljamo večinoma o dogodkih v preteklem tednu. Pogovori o tem, kdo je prvi začel, nimajo konca.

Trajajo in trajajo. Kdo se je prvi začel loviti po hodnikih? Kdo je smeti nametal ob košu? Kdo je metal stvari skozi okno? Kdo je prvi začel? Še cel kup vprašanj bi se našlo. A pri nas imajo vsa enak odgovor. On je prvi začel. Ampak to nikakor ne pomeni, da moraš ti to nadaljevati. Bodi strpen in se začni kontrolirati, ostani hladen in miren. Če te kdo izziva, ga ne udari, povej mu, kar mu gre, in odidi. V življenju bo spoznal, da se ni vredno kregati. Spomnim se svojih dogodkov iz otroštva. Ko sem se igrala s sestrčno in mi ni hotela vrniti vozička za dojenčke. Potem pa sem jo udarila. V otroštvu se ne zavedaš, kaj je strpnost. Tudi dandanes večkrat pozabimo nanjo. Saj se zaradi tega ne bo podrl svet, ampak lahko izgubiš prijatelje, ki ti pomenijo zelo veliko. Kar je še huje.

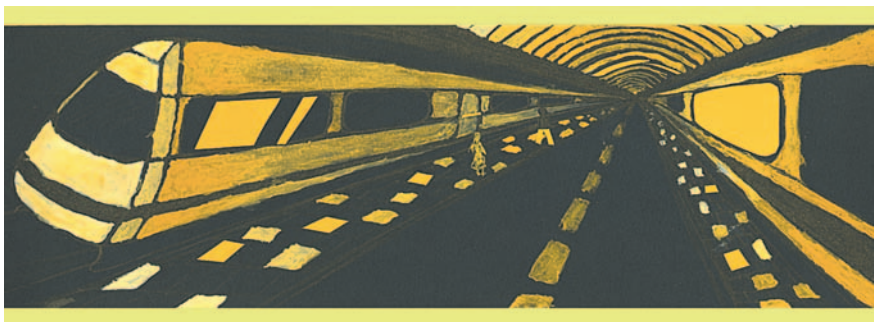
Zato menim, da je vredno paziti in biti strpen. Vseeno kdaj, kje in s kom se prerekamo, vedno bodimo strpni. To je pravilo, ki se ga mora v življenju upoštevati.

Brina Strajnar, 6. a

Ana Ferlinc, 9. c

Ana Puconja, 9. a

Liza Močnik, 9. c

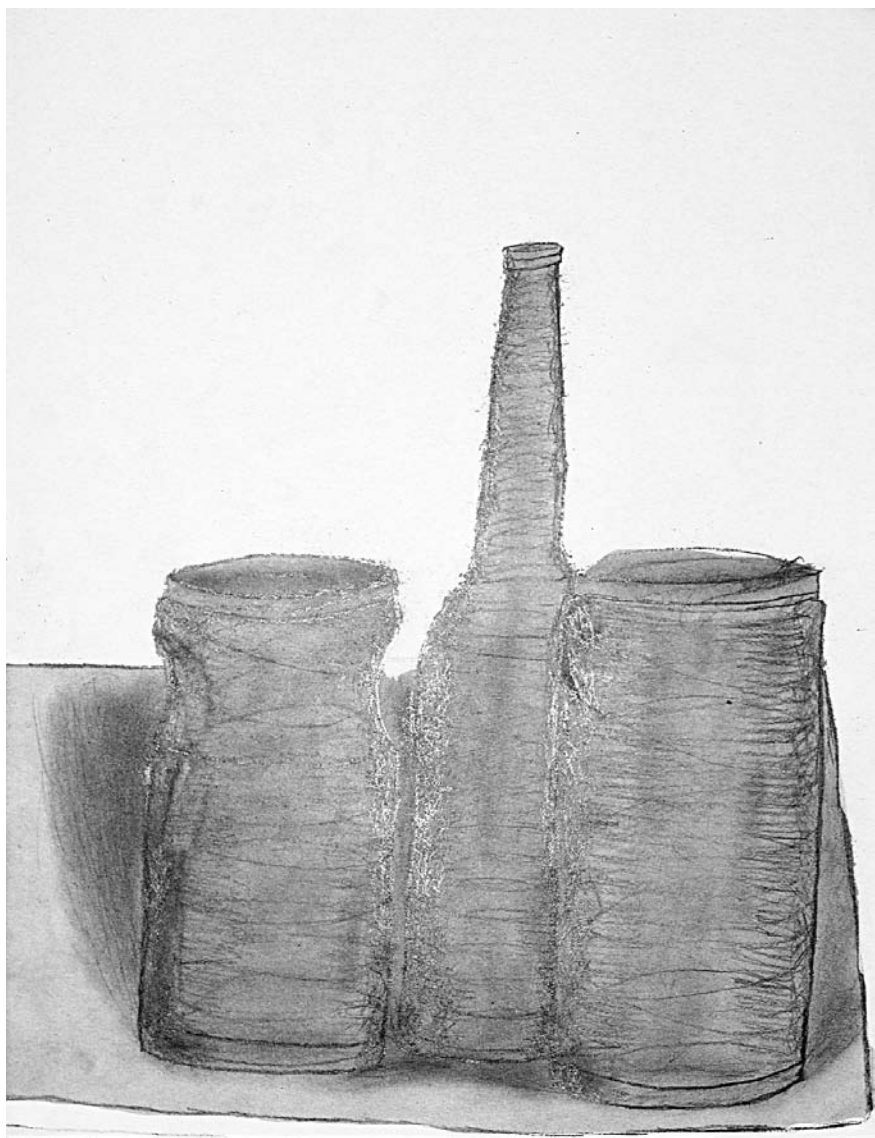
Tamara Orlović, 9. b

ODVRZIMO NASILJE

Ne morem verjeti, kaj vse se dogaja,
vojne, krutost in nasilje razsaja.
Vse to se zgodi, ker smo nestrpni do ljudi.
Ne moremo sprejeti, da smo si različni,
obnašamo se nesramno in smo sebični.

Zato na svetu pomembna je strpnost,
ne nasilje in zahrbtnost.
Ljudje se moramo spoštovati,
se znati pogovarjati in ljubezen dati.
Gradimo si prijateljstvo, zaupanje,
nudimo pomoč in v boljše čase upanje.

Ko bi vsaj čarobno moč imela,
iz ljudi vse sovraštvo bi vzela.
Vojne več ne bi razsajale,
same lepe stvari bi se dogajale.
Žal so to le moje želje, ki prinesle bi veselje.
Vendar solz ne bom točila, raje se bom potrudila in
svet s srečo napolnila.

Samo Lorenčič, 8. a

Lucija Brezočnik, 9.b

NE PRIZADENIMO ČUSTEV SOLJUDI

Ena izmed človekovih najpomembnejših vrlin je strpnost. Biti strpen, pomeni imeti sposobnost, da skrbiš za pošteno in nepristransko držo do tistih, ki imajo drugačna mnenja, običaje, vero, narodnost, barvo kože, socialni status, telesni videz, sposobnosti in podobno. Lahko tudi rečemo, da izkazuješ osnovno spoštovanje do vseh ljudi, tako da se izogibaš prizadeti njihova čustva, čeprav se z njimi morda ne strinjaš, so različni od tebe oziroma ti iz tega ali drugega razloga niso všeč.

Strpnosti se lahko učiš že pri odnosih v družini, kjer lahko z njo preprečiš mnoge spore, še posebej s starši. Kaj storiti, na primer, če ne želiš gledati oddaje, ki jo po televiziji gledata oče ali mama. Da bi se izognil prepiru, je najbolje potrpeti in počakati. Do prepira pogosto pride tudi med brati in sestrami. Učijo nas, naj popustijo starejši, ki naj bi bili pametnejši, čeprav kot starejša sestra vem, da ni zmeraj lahko. Še en primer strpnega obnašanja lahko pokažeš v primeru, če ti kdo od domačih kupi darilo, ki ti ni po volji, pa svojega nezadovoljstva ne pokažeš navzven, saj bi s tem prizadel darovalca.

Če si želimo priznati ali ne, je res, da je ob hitrem tempu življenja in pomanjkanju časa za pogovore v družini televizija marsikje prevzela vlogo oblikovanja vrednot in morale mladi generaciji. Mnogi prezaposleni starši uporabljajo televizijo za varuško otrok, tako da ti ure in ure dnevno buljijo v zaslon. In kaj gledajo? Najprej risanke, polne oglušujočega streljanja in drugega nasilja, kasneje kriminalke, grozljivke,

nazadnje pa še televizijske dnevnike, ki, na žalost, iz dneva v dan prinašajo številne krvave prizore. Nekje sem prebrala oceno, da otrok v ZDA do konca osnovne šole na televiziji vidi v povprečju 8000 umorov. Ob vsej poplavi najrazličnejših domačih in tujih televizijskih programov po moje tudi mi dosti ne zaostajamo. Ali se lahko čudimo, če se bo nekdo, ki ga je vzgajala bolj televizija kot starši, v resničnem življenju obnašal tako agresivno kot njegovi junaki iz risank in filmov?

Slabo gospodarsko stanje in politične napetosti pri ljudeh radi zanetijo diskriminacijo, nehumano ravnanje, zatiranje in nasilje. Primerov takšnega obnašanja nam ni treba iskati daleč stran. Žalostna dogajanja na tleh bivše skupne države so dokaz, kam lahko vse to pripelje.

Mnogokrat so povod za napetost med različnimi skupinami ljudi predsodki o drugačnosti, ki je ne poznamo. Največkrat temeljijo na izkušnjah drugih, na primer staršev, vrstnikov, medijev ali politikov. Če jih sami bolje spoznamo, morda ugotovimo, da ta različnost sploh ni opravičilo za nestrpnost do njih. Zakaj pa ne bi nanjo gledali kot na vrednoto, ki popestri našo družbo? Strpnost, ljubezen in vera v dobro so edino upanje, da spremenimo svoj svet na bolje.

Katja Pucko, 9. b

TEMPO ŽIVLJENJA

Gledam skozi okno,
vsi hitijo,
vsi bežijo,
mudi se jim,
da ne bi zamudili službe,
ali pomembnega sestanka.

Le majhen otrok na začetku ulice
strmi v množico ljudi in si misli:
»Kam vsi tako hitijo? Rad bi razumel!«
A ne more.

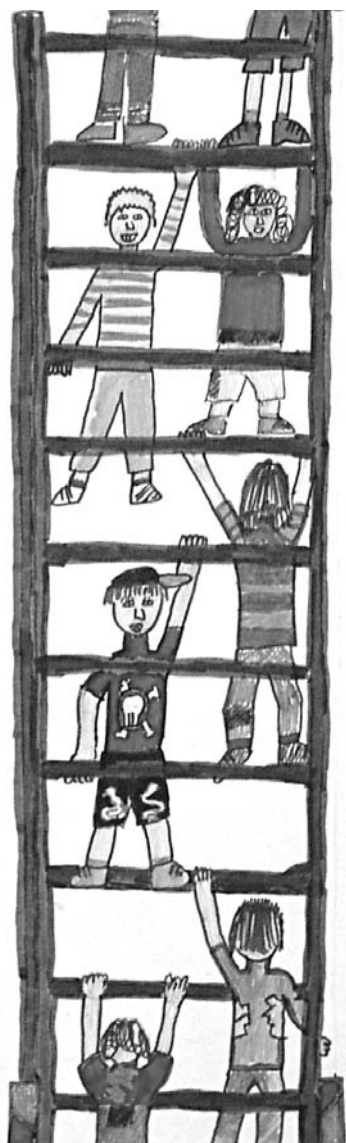
Jaz pa le opazujem ta hiter tempo življenja
in majhnega otroka.
ki ne zmore,
ki se ne zaveda,
kaj ga čaka v prihodnosti.

Ne zaveda se,
da bo morda prav on čez nekaj let tako hitel v službo.
Ne zaveda se,
kako hitro bodo prišla ta leta,
v katerih ne bo imel časa za sebe in družino.
Le hitel bo,
novim ciljem naproti.

Takrat si bo zaželel,
da bi se vrnil v otroštvo.
Ampak, ali si bo sploh imel čas želeti?

Patricia Pinter, 7. a

Sebastijan Krajnc, 7. a

Jasmina Šuman, 9. b

POČAKAJTE ME, PROSIM

Sem le drobna pikica sredi množice ljudi.
Vsi hitijo, vsi drvijo, a jaz stojim.
Kam vsi bežite?
Kam se vam mudi?

Počakajte me, prosim!
Jaz sem še majhna,
ne dohajam vas.
Vzemite me s sabo, tudi jaz hočem naprej!
Bodite strpni, nihče vas ne preganja.
Samo počakajte me.

Ana Ferlinc, 9. c

SVET V SANJAH

Dani se že. Koliko je ura? Zamudila bom šolo. Hitro odidem v kuhinjo, kjer začudeno ugotovim, da moje mame sploh ne skrbi, da bom morda zamudila pouk. Le prijazno spregovori: »Pohiti, da ne boš zamudila,« in se mi nasmehne. Oblečem se, zaklenem stanovanje in se odpravim.

Pridem do semaforjev in skoraj obnemim. Ali mi ni ravnokar tale avtomobil dal prednost na prehodu za pešce in drugi vozniki niso zato prav nič nestrpni? Res se je zgodilo. Zahvalim se vozniku in se odpravim dalje. K pouku prihitim deset minut kasneje in čaka me še eno presenečenje. Ne dobim neopravičene ure, ampak le prijazen nasvet

učiteljice, naj se v prihodnje le vendarle malo prej zbudim. Med odmorom pride do mene nestrpna »avša«, ki sem ji še vedno dolžna vrniti zvezek, saj mi ga je posodila že prejšnji teden. Si že zamišljam njeno ypitje in oh in ah. »Lepo pozdravljena,« me pozdravi. »Čakaj, sanjam? Je pravkar pozdravila mene?« si mislim. Nato nadaljuje: »Veš tisti zvezek, ki sem ti ga posodila. Najbrž si že pozabila, a vendar ... mi ga lahko, lepo prosim, vrneš do tega tedna?« Obstanem brez besed, saj je pravkar rekla prosim, nato pa se ji še opravičim za zamudo in ji obljubim, da ga bom prinesla naslednje jutro. Pouk se konča in odhitim na kosilo. Joj, kakšna dolga vrsta. Čakaj, nikjer ne vidim vsakdanjega prerivanja v vrsti. Vsi so tako ... strpnji. Moji sošolci stojijo na koncu vrste in jim je prav vseeno. Jaz pa žal nimam želje čakati tako dolgo, zato se odpravim proti domu. Na poti se zaletim v starejšega moškega, ki se mu očitno zelo, zelo mudi. V tistem trenutku pade na tla njegova mapa, listi pa se razletijo po vsej ulici. Ojoj, zdaj bo pa hudo. Gospod me le prijazno pogleda: »Resda se mi zelo mudi, a vseeno ni razloga, da sem nestrpen, kajne? Zdaj pa mi le pomagaj pospraviti te liste, prosim, da ne zamudim v službo.« Tako prijaznega človeka pa še ne. In po tem, ko sem se jaz zaletela vanj. Pomagam mu pospraviti, nato pa odidem proti domu. Mama je že doma. Vsak čas bom zaslišala njene krike: »Začni delati nalogo in uči se za kontrolko. Meni se mudi na sestanek. Ob šestih bom doma. Da je naloga narejena.« In tako dalje ... Vendar - doma je bilo presenetljivo tiho. V kuhinji ne zagledam tiste mame, ki jo vidim vsak dan, ampak osebo, ki kot da se ji ne bi nikamor mudilo. »Ali nimaš sestanka že čez deset minut?« jo vprašam. »Ne bodi no nestrpna, saj že grem,« mi odgovori. Začudena, da se ji nikamor ne mudi in da meni pravi, kako sem nestrpna, se odpravim v svojo sobo.

»Ali je omenila domačo nalogo? Ali pa vsaj učenje?« se sprašujem. Zvečer si prižgem televizijo in začnem gledati svoj najljubši program. Brez besed ostanem, ko vidim, kaj se je zgodilo. Po televiziji v živo poročajo, da so se Romi in vaščani spoprijateljili in da so se Romi vrnili na svoje domače ozemlje. Sanjam? Ne, res je. Vaščani jih toplo sprejmejo. Utrujena od vseh presenečenj se odpravim spat.

Budilka zazvoni in ugotovim, da so bile vse to le sanje. Zbudim se in se vrnem v svet realnosti, ki je precej drugačen.

Nika Švajncer, 9. c

LIST IZ DNEVNIKA SANJ

NE MARAM, DA KRIČIŠ NAME

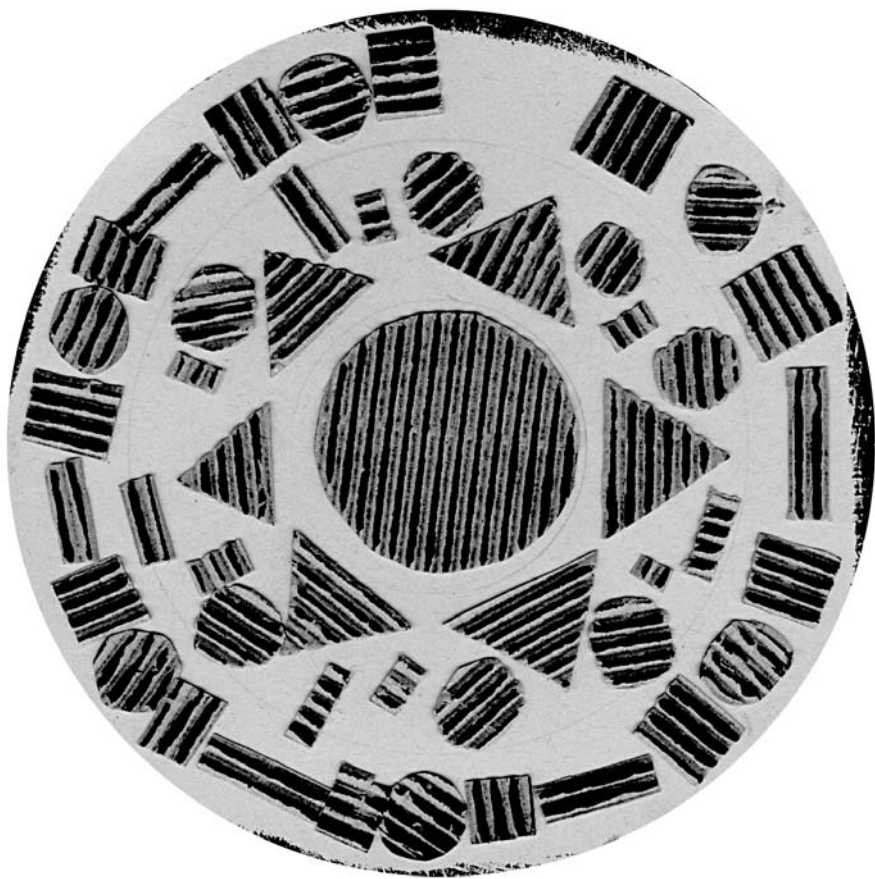
Petek, 13. maj 2005

Ura je osem zvečer. Sedim v sobi in poslušam glasbo ter pišem v dnevnik, ki je moj edini prijatelj. Mlajša sestra sedi na igrišču s svojimi prijatelji in razpravlja o nepomembnih rečeh. Starejši brat je v sobi in udarja po tipkovnici, kot da se mu je ravnokar zmešalo. Na televiziji se je začela mamina najljubša oddaja. Ugasne luč v kuhinji in se zlekne na kavč. Od daleč se sliši bobnanje sosede ter električna kitara iz nasprotnega bloka. Sosed v stanovanju pod mano ima zabavo za rojstni dan. Hudo mi je, ko slišim, kako se nekateri zabavajo, jaz pa sem zaradi tistih pet minut zamude zaprta v sobi. Nikomur ni mar zame. Ni jim mar, kaj se dogaja z menoj. Vsak dela po svoje. Jočem. Zakaj se to godi ravno meni? Zakaj imam takšne starše, natančneje,

takšnega očeta? Vsak dan pride domov pijan in potem je vse narobe. Pa kaj potem, če sem zamudila pet minut? Saj to ni veliko, on pa že dela iz muhe slona. Tolaži me le to, da vem, da ni vsega on kriv. Kriv je alkohol. Ampak zakaj potem pije, če vidi, da to ne vodi nikamor? Res ne vem.

Nekdo potrka na vrata. Verjetno je spet pozabil ključe. Pogledam na uro. Ravnokar je odbila devet. Odprem okno in pokličem sestro, naj pride domov, saj se je zunaj že stemnilo. Naenkrat se odprejo vrata moje sobe. Vstopi on in se, kot vedno, začne dreti. V bistvu sploh ne vem, zakaj. Pogledam ga v obraz, ki je vsak dan bolj rdeč. Vprašam ga, kaj želi. Tišina. Nato se začne dreti še glasneje kot prej. Moti ga vse. Moti ga neporavnana knjiga na polici, hlače na stolu, nepospravljena omara, kozarec ob oknu ... vse. Ugasnem radio. Oče pride do mene in dvigne roko visoko v zrak. Takrat se oglasim jaz. Dovolj mi je vsega. Ne bom ga več prenašala takšnega. Pijanega in zanemarjenega. Umaknem se. Strah me je, da me bo udaril. Vendar imam kljub strahu dovolj poguma, da mu povem svoje. Povem mu vse, kar mi gre na živce pri njem, kaj me jezi in kaj žalosti. On samo posluša, nato ponovno začne kričati. Saj revež ne ve, kaj dela. Ob vsem kričanju zgubim potrpljenje. Začnem se dreti nazaj, mu ugovarjati. Čez nekaj časa se zlomim. Vse, kar še zmorem, je le to, da mu zavpijem: »NE MARAM, DA KRIČIŠ NAME! « On utihne.

Zbudim se iz teh grozних sanj vsa prestrašena, stečem v spalnico ter objamem očeta in mamo. Povem jima vse, kar sem sanjala in od sile začnem hlipati. Oba me potolažita in mi zatrdita, da me imata rada, ter da se to nikoli ne bo zgodilo. Sedaj sedim v sobi, pišem dnevnik sanj in razmišljam o tem, kako sem lahko srečna, da se to ni zgodilo v resnici.

Lara Iva Dreu, 7. a

Nina Golob Žvajker, 9. c

TISTI MOJ »DRUGI« OBRAZ

Strpnost - ta že v moji ni naravi,
prilagajati se mi mora vsak,
saj moj urnik je le tisti pravi,
moj je čas prav nadvse drag.

Če pa kdo po svoje načrtuje
in na moje plane nič ne da,
se šopiri in se napihuje,
strpnost meni bo pošla.

Ko tako me v kotu jeza kuha
in skoz glavo tisoč mi besed leti,
se zamislim in premislim,
ali pametno si storil ti ?
Nekaj grenkih sva si rekla,
jezno obrnila glave vstran,
a čez čas oba spoznala,
da za drugega nama je mar.

Strpnost je vrlina prava,
marsikdo je ne pozna,
to je mir, ki ga razganja,
ali pa je sod brez dna.

Liza Močnik, 9. c

LIST IZ DNEVNIKA

Sreda, 13. 10. 2006

Sedim na tleh v svoji temni sobici. Z eno roko si podpiram glavo, v drugi držim pisalo in pišem dnevnik ... Razmišljam ... Zakaj se to dogaja meni?! Meni, ki sem prijazna oseba in nikoli na nikomer ne vidim nič slabega. V šoli sem vestna učenka in vsi me imajo za mamino pridno hčerko. Do vseh sem prijazna, jim posojam svoje zapiske in razložim snov, ko me prosijo. Res ne razumem! Zakaj nihče nikoli ne pride do mene in me povabi v kino? Nikoli me še niso povabili na rojstni dan. Saj se nočem družiti s tistimi »afnami«, ki nimajo pojma, kaj je to težko življenje, ki mislijo samo nase in razmišljajo samo o tem, kaj bodo oblekle naslednji dan. Želim si samo, da bi imela ENO prijateljico, ki bi me poslušala in razumela, ter se včasih z mano sprehodila po parku. Z marsikatero svojo sošolko bi bila lahko dobra prijateljica, toda kaj, ko vse mislijo, da se morajo družiti s popularnimi dekleti in potem zraven vsega še mislijo, da je to pravo prijateljstvo. Žalostno! Saj ne rečem, da si včasih ne zaželim, da bi bila tudi jaz ena izmed popularnih deklet, vendar mi je jasno, ko boljše razmislim, da so na istem kot jaz. Nimajo PRAVE prijateljice. Po obrazu mi spolzi solza. V hipu jo obrišem in se delam, da ni nič. V mislih si ponavljam, da bo boljše, toda ne morem se zadržati! Po obrazu se mi vlijejo solze, ki jih nikakor ne morem ustaviti. Vse to se mi dogaja samo zato, ker SEM DRUGAČNA!

Domen Prešern, 9. c

ALFRED IN NJEGOVO TRPLJENJE

(nacistično preganjanje Judov na Poljskem)

Alfredovi predniki so, kot tisoči drugih Židov, prišli na Poljsko, ker so jih povsod drugod preganjali in pobijali. Pred šestnajstimi generacijami so njegovi predniki po očetovi strani prišli na Poljsko iz Španije, kjer je takrat divjala inkvizicija, ki je ubila več kot tričetrť Židov.

Kot večina Judov je tudi on imel posojevalnico, ki se je predajala iz roda v rod že tri stoletja. In kot vsi posojevalci se je ukvarjal še s trgovanjem. Živel je v Wroclawu s svojo ženo in tremi otroki, izpostave pa je imel še v Varšavi, Poznanu, Krakovu in Gdansku. Za kmete je razpošiljal pridelke in jim prodajal dobrine, kot so premog, olje, sladkor in oblačila. Ko je slišal za zatiranje Judov v Nemčiji, je svojim nesrečnim sorodnikom pomagal čez poljsko mejo in jih nastanil na svojem posestvu pri Krakovu.

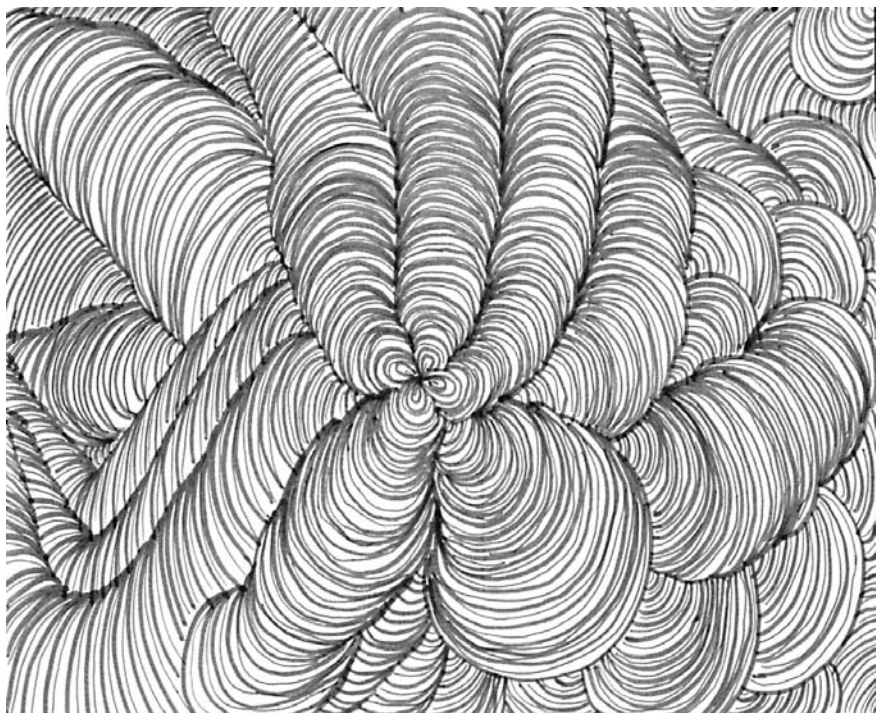
Vse to se je spremenilo, ko so 1. septembra Nemci vdrli na Poljsko. Kot vsi Židje je pričakoval enako zatiranje kot v Nemčiji, zato se je oskrbel z živili, prepustil izpostavo sosedu in obenem edinemu uslužbencu v Wroclawu, kupil voz in odšel do svojega brata in njegove družine, ki jo je rešil pred nacističnim divljanjem. Izpraznili so skladišča z živili, napolnili vozove in odšli na jug Poljske, v Tatire. Upali so, da bodo tam varni pred nacističnim divljanjem. Ko so Nemci in Rusi s hitrim korakom osvajali Poljsko, so Tatire prišle v rusko območje. Do 1941 so živeli v popolni osami v dolini sredi Tater večinoma od narave, deloma pa tudi od svojih bornih vrtnin. Kljub temu so živeli v strahu pred Nemci.

Leta 1941 so Nemci zavzeli rusko območje, pripadniki SS pa so začeli prečesavati tudi Tatve. Šele sredi oktobra so našli Alfredovo družino in družino njegovega brata. Alfreda in njegovo družino so poslali v taborišče Treblinka, družino njegovega brata pa v Stutthof. Tridnevno potovanje v živinskih vagonih je bilo nevzdržno. V vagonu namenjenem za 16 krav se je gnetlo več kot 120 ljudi, ki so bili brez hrane in vode. Ko so Nemci odprli vrata pred taboriščem, se je kakšnih dvajset ljudi zvalilo iz vagona in si polomilo ude. Od 122 ljudi, ki so potovanje začeli, ga je končalo 108. 14 ljudi je umrlo zaradi zadušitve z ogljikovim dioksidom in pomanjkanja vode. Ko so prišli z vlaka, so jim zvezali roke in jih povezali skupaj z vratovi. Tako povezani in izčrpani so štiri ure hodili do taborišča.

Taborišče je bilo le še ena velika muka. Z najmanjšimi možnimi obroki hrane so životarili iz dneva v dan brez vsakršne možnosti na rešitev. Občasno so se stražarji zdolgočasi in prišli v velikanske stavbe, ki ne zadostujejo niti merilom srednjega veka, in odbirali katerega izmed ubožcev, ki si jim lahko preštel vsako koščico skeleta. Odpeljali so ga ven in ga prebadali z noži in bajoneti. Ležal je na pesku in v mukah izkrvavel. Ko je iz Poveljstva za narodna vprašanja prišlo kakšno navodilo, je to zmerom pomenilo smrt nekomu. Alfredu so umrli vsi otroci, žene pa ni videl že, odkar je prišel, saj so jo dali v drugo stavbo. Trpljenje je bilo nevzdržno. Dan za dnem je le še molil in upal na smrt. Nekega dne so ukazali premestitev vseh v stavbi v Natzweiler ob Renu. Sledilo je potovanje v živinskih vagonih, ki so bili popolnoma zatemnjeni, tako da ni vedel, ali je dan ali noč, ne koliko dni so potovali. Bil je že september 1944. Dan za dnem so se vrstili pomori v plinskih celicah, ker so zavezniki

napredovali in SS ni hotel, da kateri Jud preživi do takrat. Kljub neprestani zasedenosti celic so zavezniki prodrli do taborišča in rešili nekaj tisoč taboriščnikov. Prepeljali so jih v Francijo in jih tam oskrbeli. V Nürnbergu pa so na sodišču za vedno preprečili, da bi se take grozote še kdaj ponovile, Organizacija združenih narodov pa to ohranja.

Kljub temu da je ta zgodba izmišljena, je podobna mnogim drugim tragedijam, ki so nastale zaradi nestrpnosti proti celi skupini ljudi - umrlo je šest milijonov Židov.

Laura Dajčman, 6. a

Luka Čelofiga, 9. c

HAIKU

Srečni živimo.
Se vsega veselimo.
To je idila.

Strpnost je dobra.
Strpni smo on, jaz in ti.
Strpni smo mi vsi.

Ustavimo se.
To je haiku »pavza«.
Nato pa naprej.

Sem mar prešeren.
Da, napisal sem sonet.
Da, sem Prešeren.

Sonce ni planet.
Sonce je naša zvezda.
Zvezd je veliko.

Ana Puconja, 9. a

Kristijan Skok, 8. a

ON JE DRUGAČEN

Med poletnimi počitnicami sem na dvorišču spoznal fanta Mateja iz sosednjega bloka. Mislim, da je navezal stik z mano samo zato, ker takrat na dvorišču ni bilo druge družbe in mu je bilo dolgčas. Na pogled nisva imela veliko skupnih značilnosti. Bil je manjši in slabotnejši od mene in tudi zelo drugačnega vedenja. Nepričakovano je postal napadalen, žaljiv, potem pa mu je postalo žal in spet je bil čisto normalen.

Kljub vsem razlikam, ki so me najprej motile, nepričakovani izbruhi jeze, napadalnosti in norčevanja iz mene, sva tako v poletnem času skupaj preživela kar nekaj časa, brcala sva žogo, se pogovarjala, igrala računalniške igrice, poslušala glasbo, se vozila s kolesom. Zdelo se mi je, da je vsak dan bolj normalen in da se tudi od njega lahko kaj naučim. Pri igranju igrice me je presenetil, kako se je hitro odločal, kako je takoj našel nov način za rešitev problema. Kolo je vozil naravnost artistično, sploh si nisem upal za njim ponoviti vseh umetnij. Svetoval mi je, kako naj to naredim in nekaj poskusov mi je tudi uspelo. Zdelo se mi je imenitno, da sem se tega naučil.

Nekoč sva se zmenila, da se dobiva na dvorišču. Ko sem prišel na dvorišče, sem videl, da je obkrožen s skupino fantov reparskega videza. Gledal sem jih od zadaj, dva sta kadila, na ramenih sta imela tatuje, šope las pobarvane s fluorescentnimi barvami. Nekaj časa sem jih opazoval, nisem vedel, ali naj stopim bliže. Potem sem se približal in ugotovil, da imajo važne pogovore. Pogledali so me in največji je stopil proti meni, zamahnil z roko, kot da me

hoče udariti in me s kletvicami odgnal, češ ne približuj se, razbijemo te.

Nisem se čutil zelo ogroženega, saj sem se lahko brez posledic umaknil, bolj me je skrbelo za Mateja. Razmišljal sem o njem. Nisem si znal razložiti, ali rad sodeluje s to skupino ali ga v to silijo.

Nekaj naslednjih dni, Mateja ni bilo na dvorišču. Imel je drugo, svojo družbo. Vedno manj sem mislil nanj. Potem smo s starši šli na dopust. Ko smo se vrnili, smo od sosede, ki nam vedno prinaša sveže novice iz soseske, izvedeli, da so neki fantje vdrli v kiosk v bližini, da je posredovala policija in da je v to vpleten tudi fant iz sosednjega bloka, s katerim sem se družil. Med drugim je še povedala, da je ta fant kradel doma denar, ponoči izostajal od doma, pretepal mlajšega brata.

Mama me je pogledala, oče pa je dejal: »Z nasilniki se družiš, nisem vedel.« Mama je nadaljevala: »Ne hodi več tja in se ne druží več z njim, vidiš, kako daleč je zašel!« Oče jo je ustavil in rekel, da se moramo pogovoriti.

Sreča je, da imam strpne starše in smo se v miru pogovorili. Poslušala sta mojo pripoved. Dala sta mi napotke, vseh si nisem zapomnil. Sklenil sem, da se Mateja ne bom izogibal, če bo sam. Pomagal mu bom, da se reši iz te mreže. Nisem vedel, kako in kdo bi še lahko pomagal. Toliko sem ga spoznal, med najinim druženjem, da sem vedel, da je zanj še čas, da se vrne na pravo pot. Vzrok njegove nasilnosti sem videl v tem, da je bil sam žrtev nasilja tiste skupine. Morda tudi ni dovolj čutil varnosti in topline doma.

Potem se je začel pouk. Soseda je spet prišla z novico, da je Matej v nekem vzgojnem domu, da sedaj ni nevarnosti zame. Poizvedel sem za elektronski naslov te ustanove in mu poslal pošto. Napisal sem mu, da mi je mar zanj, da še vedno

preizkušam "finte" na kolesu ali z žogo, ki me jih je naučil, da bi rad spet igral z njim računalniške igrice, da mi naj kaj piše. Ni mi takoj odgovoril. Potem pa mi je in mi povedal, da tam ni tako slabo, da mu še kar gre v šoli. Dopisujeva si. Postal je bolj odprt in mislim, da bolj verjame vase, da se počuti varnejšega.

Žal mi je za Mateja in za vse, ki so ujeti v mreže nasilja, saj vendar niso vsega sami krivi, kar se jim dogaja. Pomagajmo jim, saj smo drug za drugega na svetu. Vsi imamo pravico, da se počutimo varne in ljubljene.

Ajda Kuder, 8. b

LIST IZ ČRTOMIRJEVEGA DNEVNIKA

2. 7. 772, Ajdovski grad

Že spet nas preganjajo. Ne vem, kaj naj naredim. Prešibki smo zanje. Ampak, vseeno, borili se bomo do konca. Sedaj smo v Ajdovskem gradu. Nič nimamo več jesti. Hude nevihte se bližajo. Ko bo nevihta, se bodo zanesljivo skrili v svoje kočje in takrat bomo napadli. Upam, da bomo preživeli. Če ne vsi, pa le nekateri. Ne bom sprejel nasilno krščanske vere. Želim, da bi živeli v svobodni državi, da bi si lahko sami izbirali vero. Zakaj je Valjhun tako nasilen in brezčuten? Pokončal ga bom. Upam, da bo moja vojska zdržala njihovo premoč. Borimo se za svoje pravice. Čutim, da mi bo boginja Živa pomagala, da bomo obdržali vero svojih staršev. Molil bom za to.

Linda Paluc, 8. b

ČRTOMIROV DNEVNIK

PETEK, 16. JUNIJ 772

Zgodaj zjutraj odprem oči, prvi sončni žarki so me že obsijali.

Toplota je po dolgem času končno tu.

Prva stvar, na katero pomislim, je, kaj si le mislijo moji vojaki, kje sem, zakaj sem pobegnil. Sedaj ležim na tleh pod zeleno lipo in obžalujem svoje dejanje. V bistvu sem imel razlog za pobeg. Strah pred tem, kako me iščejo zaradi moje glave. Groza! Še večji strah sem doživel ob misli, kako me bodo mučili. Grozna je smrt, še hujše je mučenje. Sedaj nameravam iti nekam, kjer me bodo sprejeli, kjer je dobrosrčno ljudstvo, ki prihaja v miru. Komaj čakam, da spoznam to ljudstvo. Če le obstaja.

Vojna ni več moja zadeva; ta kri, to ubijanje, klanje. Nočem več tega. Hočem mir in svobodo na svetu.

SOBOTA, 17. JUNIJ 772

Danes se odpravljam iskat neko vas, kjer mi bodo pomagali s hrano in prenočiščem. Res sem sestradan. Že pet dni nisem jedel ničesar. Veselim se kakšnega prigrizka in spanca pod toplo odejo.

Sedaj hodim že 7 ur po tem temačnem gozdu. Imam občutek, da ne bo konca tej mori. Lakota me že ubija, vročina me objema, žge me v grlu in v bližini ni nobenega potoka. Kot bi hodil po puščavi, je.

Končno sem po 8 urah hoje našel neko manjšo vas ob robu reke. Sicer so me meščani sprejeli z orožjem, saj niso vedeli, kdo sem. Povedal sem jim svojo zgodbo in z veliko dobrodošlico so me sprejeli. Tako, kot sem želel. Dali so mi hrano, pijačo in prenočišče pri družini, ki je bila prav ljubezniva in prijazna.

Vso noč smo se pogovarjali in z otroki igrali igre. Res nisem pričakoval toliko. Krasni ljudje so.

Zjutraj so me zbudili s prijetno novico. Povedali so mi, da lahko ostanem v njihovi vasi in me zelo presenetili.

NEDELJA, 18. JUNIJ 772

Sedaj sem tik pred zažigom svojega dnevnika. Ne potrebujem ga več, saj imam dobro življenje in ni mi treba več zapisovati, ker si dobre dni vsak zapomni.

Če bo kdo prebiral ostanke mojega dnevnika, bo videl, kakšno je moje življenje, ki je bilo neizmerno težko, postalo pa lepo in lahko.

Samo sreča je prečkala mojo pot.

Leon Dečko, 4. b

Žiga Mumel, 7. a

IŠČIMO PODOBNOSTI

Strpnost je spoštovanje in sprejemanje drugih, nam neenakih. Strpni smo lahko doma, v šoli, v prometu, v športu in še kje drugje. Doma smo strpni drug do drugega, starši in otroci. Če se hočemo dobro razumeti v šoli, moramo biti med seboj strpni učenci in učitelji. V prometu smo strpni pešci, kolesarji in avtomobilisti. Velikokrat se moramo zadržati tudi v športu. Igralci, gledalci, sodniki in trenerji. Ker to področje najbolj poznam, bom opisal strpnost v športu.

Prejšnjo soboto sem bil na odbojkarški tekmi. Igrali sta ekipa Stavbarja iz Maribora in italijanski prvak v odbojki. Med igro so bili gledalci in igralci strpni. Strpen pa včasih ni bil trener domače ekipe. Razjezil se je, ko so nasprotniki osvojili točko, četudi naši igralci žoge zagotovo ne bi mogli rešiti. Igralci domače in gostujoče ekipe so bili na tekmi zelo strpni. Nestrpnosti ni bilo niti do igralcev nasprotne ekipe. Všeč mi je bilo to, da se domači igralci niso na koncu skregali, saj je bil končni izid v setih 3:0. Priznali so poraz in čestitali nasprotni ekipi, ki je zmagala. Za razliko od nogometne tekme so bili strpni drug do drugega tudi gledalci. Sobotna tekma se mi je še posebej vtisnila v spomin zaradi italijanskih navijačev. Ti so igralce lastne ekipe spodbujali z bobni, petjem pesmi in mahanjem z zastavami. Naši gledalci se do njih niso obnašali nestrpno, ampak so jih z zanimanjem gledali in se čudili njihovi zagnanosti. Tudi ko je naša ekipa izgubila, so ostali mirni in sprejeli rezultat brez znašanja nad navijači nasprotne ekipe.

Včasih se tudi jaz razjezim na soigralce, zaradi katerih pri športnih igrah izgubimo. Ampak pozabim, da v igri tudi sam delam napake.

V športu in v življenju se moramo truditi biti čim bolj strpni. Moramo se vživeti v drugega. To nam pomaga, da ga lažje razumemo. Samo če drug drugega razumemo, če gledamo na podobnosti in ne na razlike, smo lahko strpni.

Teo Tomažič, 8. a

MAMI ... ALI LJUBEZEN ...

Oprosti mama,
da ravno danes ti odkrijem svoje spoznanje,
oprosti mama,
da še nekdo prihaja v moje sanje.

Oprosti mama,
da za roko me drži še nekdo nežno, nežno,
da sem včasih zraven tebe,
a misli mi odletijo nekam bežno.

Oprosti mama,
da včasih ne slišim kakšnega tvojega nasveta,
oprosti,
a kaj morem, ko so taka nora moja leta.

Tine Fluher, 7. b

ON JE DRUGAČEN

Zakaj nas drugačnost moti?

Morda zato, ker smo negotovi in nismo trdo prepričani v svoja dejanja, zaradi pomanjkanja samozavesti ... ?

Tudi v naši skupnosti so vidne različne oblike nestrpnosti (norčevanje, fizično nasilje, zmerjanje, nesprejemanje novih članov v razred - razredno skupnost). Sam si nisem znal odgovoriti na vsa ta vprašanja, zato sem velikokrat vprašal starše pri kosilu ali pri družinskih pogovorih. Razvnele so se družinske razprave, katerih se je udeležil tudi moj brat.

Mnenja o vzrokih so bila različna, na primer:

- pomanjkanje ljubezni
- pomanjkanje pozornosti staršev
- nestrpnost staršev
- prezaposlenost staršev
- pomanjkanje nasvetov

Moja mama mi večkrat reče: »Možnost ni le ena, temveč jih je tisoč.« Izbira je svobodna, zanjo pa je potrebno prevzeti odgovornost. Torej sprejmimo drugačnost in se poskušajmo učiti drug od drugega. Veselimo se drugačnosti, saj je svet tako bolj pisan.

Rebeka Hoj, 7. b

BOŽIČNA NESTRPNOST

Bližali so se božični prazniki in v zraku je bilo praznično vzdušje. Vsi so se pripravljali na božič in nakupovali darila za najmlajše. Bilo je še le nekaj dni do božiča in nestrpno sem čakala na darila.

In prišel je božični dan. Dan, ki smo se ga vsi že tako veselili. Bila sem zelo nestrpna, saj sem želela videti darove. Vedela sem že skrivališče, kamor oče in mati vsako leto spravita darila, preden jih položita pod smrečico. Ko sta starša odšla na sprehod s psom, sem pogledala v omaro in zagledala velik zavoj, na katerem je pisalo moje ime. Bila sem zelo radovedna, saj sem želela darilo odpreti, preden ga postavita pod smrečico. Darilo je bilo zavito v papir temno modre barve. Previdno sem odvijala papir, da ga ne bi raztrgala ali zmečkala. Slišala sem korake, ki so se mi počasi bližali. Hitro sem spravila darilo nazaj v omaro, tako da ni nihče opazil. Zvečer sem pod smrečico odkrila zavoj, takšnega, kot sem ga pustila zjutraj. Vprašala sem mamo, zakaj je zavoj odvit. Rekla je, da sem ga dobila takšnega, kot sem ga pustila.

Ugotovila sem, da bi morala biti bolj strpna in počakati, da bi mi darove starša nastavila pod smreko, kot pa jih odviti že prej.

Žan Miha Šulek, 6. a

NE KRIČI NAME ...

Ne kriči name,	saj to ni lepo.
Ne kriči name,	da mi ne bo hudo.
Ne kriči name,	ker to ni vljudno in ne bo.
Ne kriči name,	ker slišati bo grdo.
Ne kriči name,	prizadeti bomo vsi.
Ne kriči name,	čeprav hočeš frajer biti ti.

Ne kriči name,	saj to boli,
	ne samo v ušesih,
	to v duši boli.

Ne kriči name,	v naši družbi ne boš sprejet,
	med vsemi sam - dolg čas »za umret«...

Ne kriči name,	lažje ti bo!
	Duša, grlo in glasilke -
	vse odpočilo si bo.

Ne kriči name,	pametni ne kričimo.
	Kričati se odvadi tudi ti,
	začni se drugače sporazumevati!

Ne kriči name,	pridi k pameti!
	Ko se boš poboljšal,
	si dobrodošel med nami tudi ti.

Kričanja ne mara: Žan Miha Šulek, 6.a

Teo Tomažič, 8. b

Valentina Jakopiček, 6. a

ČLOVEK NE JEZI SE!

Za igro sta potrebna najmanj dva igralca. Vsak si želi, da bi dobil tisto število, ki bi mu pomagalo do zmage. A se to skoraj nikoli ne zgodi, zato vedno mirno nadaljujemo igro. Četudi ti podrejo figurico ali izgubiš igro, ne smeš zganjati hrupa, podirati drugih figuric, se prepirati, se jeziti ali pretepati. Tudi figuric ti ni treba pojesti. Moramo sprejeti poraz, da smo izgubili igro. Enkrat zmagamo, drugič zgubimo. Takšno je tudi pravilo in s tem se moramo sprijazniti. Če se igramo lepo in mirno, kot je v navadi, se bomo večkrat in z veseljem igrali to igro, katere ime že samo pove, da se ne razburjajmo ali jezimo.

Zmago Švajncer Vrečko, 6. a

EVRO

V Slovenijo je evro prišel
in v vsa mesta zašel.
Mislil si je, da ga bodo dobro sprejeli
in ga močno objeli.

A ljudje so bili zelo jezni,
ker so morali več ur stati v vrsti,
da so zamenjali denar,
ta ubogi tolar.

In ko so ga končno dobili,
so bili tako nejevoljni,
da bi ga zdrobili,
če bi si prej roke umili.

Nejevoljni pa niso bili zato,
ker ni bil pravo zlato,
ampak zato,
da bi izvedeli, koliko tolarjev je sploh to.

Mučili so se in mučili,
da bi najrajši žebelj v njega zabili,
ampak preden so to poskusili,
so evro kalkulator dobili.

Nekateri so bili tako veseli,
da so od sreče ponoreli,
drugi pa tako,
da so si doma in po cesti kar peli.

Na koncu so bili vsi srečni,
a evro si je rekel,
če bodo taki stresni za nas,
evri nikakor ne bomo večni.

Brina Strajnar, 6. a

ZA ROKE SE UJEMIMO

Na svetu živijo beli, črni, rumeni in rdeči.
In vsi sanjajo o sreči.

Za pravico, resnico, enakost in blaginjo se borijo,
pa vendar besede njihove velikokrat v nebo izzvenijo.

Šola za veliko njih ni pravica,
žalostna ta naša je resnica.

Zdravje je privilegij manjšine,
bolezen pa tegoba večine.

Hrane mnogim primanjkuje,
nekateri pa živijo v izobilju in brez muje.

Vsak otrok ne glede na barvo polti predstavlja srečo za ta
svet,
zato se trudimo za pravičnost in strpnost spet in spet.

Zato ves svet objemimo, za roke se ujemimo
in na STRPNOST nikakor NE POZABIMO!

Ajda Strajnar, 6. a

STRPNOST VEDNO IN POVŠOD

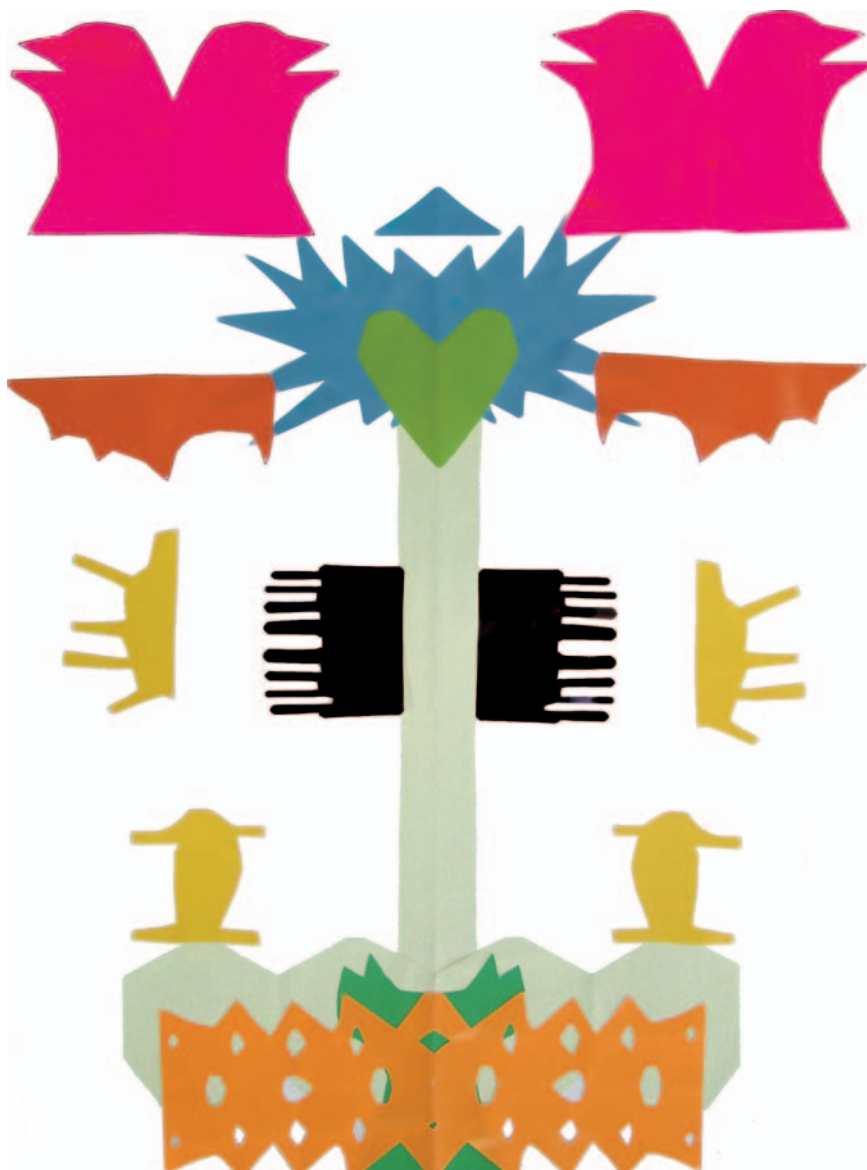
Strpnost nas obdaja vedno in povsod. Če gremo zjutraj po svež kruh, je v pekarni vedno veliko ljudi in če hočemo dobiti kruh, moramo biti strpni.

V šoli se vsi poženemo proti učilnicam in če hočemo vstopiti, moramo biti strpni.

Ko v jedilnici čakamo na kosilo, je veliko ljudi, saj tam vsi jedo. Če hočemo dobiti kosilo, moramo biti strpni.

Ko pridemo zvečer domov, si imamo vsi veliko povedati - tudi takrat moramo biti drug do drugega strpni in počakamo ter si ne skačemo v besedo.

Torej, strpnost nas povsod obkroža, ves dan, vsak dan. Zato resnično ne vem, kaj bi delali ljudje, ki niso strpni. Bilo bi jim zelo težko, zato je edina rešitev za mir na svetu strpnost.

Valeska Rimele, 6. a

Gaja Špes, 6. a

DRUG BREZ DRUGEGA NE MOREMO ŽIVETI

Zdaj je tak čas, ko ljudje veliko razmišljajo o sebi, o svojih dejanjih, željah in dosežkih v letu, ki se počasi izteka. Razmišljamo o sebi, ali smo se dovolj potrudili in kaj bi lahko bilo boljše. Tudi jaz sem veliko razmišljala o tem.

Doma zelo rada prebiram časopis in gledam poročila. Večkrat se zgrozim, ko vidim, kakšne grozote počnejo ljudje po svetu. Vojne se dogajajo zaradi nekaterih ljudi, ki so nestrpni do drugih ljudi, ker nimajo vsi enake barve kože, ker verjamejo v druge bogove, ker govorijo različne jezike, ker so različno premožni, ker imajo nekateri telesne pomanjkljivosti. Vojne se v Iraku dogajajo zaradi oblasti, v Palestini zaradi različnih verovanj, vode in zemljišč, v Sudanu zaradi nafte in bogatih rudnikov. V Darfurju ljudje umirajo, ker nimajo ne hrane in ne vode. To se dogaja zaradi ljudi, ki jim je važen samo denar, in jim je malo mar za druge, ki umirajo od lakote in žeje in nimajo strehe nad glavo.

Žal pa nasilje ne divja samo po svetu, daleč proč od nas. Vse več nestrpnosti zasledimo tudi tu, kjer živimo in bi se morali počutiti varno in srečno.

Že v šoli se marsikomu zgodi, da je žrtev nasilja, predvsem verbalnega, ki zelo boli, dosti bolj kot fizično. Zavedati se moramo, da nihče ni popoln. Tudi sama imam težave z očmi. Težko sem se sprijaznila z dejstvom, da bom zaradi tega verjetno celo življenje nosila očala. Zato me je toliko bolj bolelo in prizadelo, ko so me vrstniki klicali „špeglarica“ in se norčevali iz mene. Ravno zaradi tega še

predobro vem, kako prizadenejo besede „bajsi“, „bajs kugla“, „debeli“, „piflar“ in še bi lahko naštevala. Priznam, da tudi jaz večkrat nehote z grdimi besedami užalim svojega sošolca, sošolko ... Kasneje, ko se zavem svoje napake, se nekaterim opravičim, a škoda je že storjena.

Žrtev nestrpnosti se začne zapirati vase, odtujevati prijateljem, ker se počuti manjvredno, zgubi samozavest. Vse to vodi do iskanja samopotrditve in rešitve v alkoholu in mamilih. Poznamo reklo, da nasilje rodi nasilje. Nekdo, ki je celo življenje prenašal izbruhe nestrpnosti sčasoma tudi sam postane nasilen in agresiven do drugih ljudi, saj ne pozna lepšega, drugačnega življenja, ne topline, ne ljubezni. Zato prihaja tudi v vse več družinah do pravih tragedij. Pred kratkim se je to zgodilo v sosednji vasi, kjer je sin umoril očeta, ker se je ta celo življenje znašal nad njim.

Prav zaradi tega nikoli ne smemo molčati, če se na kakršen koli način srečamo z nestrpnostjo. Glasno moramo spregovoriti o tem in vzroke, ki so povzročili, da je prišlo do nesporazumov, reševati s pogovorom, z medsebojnim spoštovanjem in z upoštevanjem pravice do drugačnosti. Zavedati se moramo, da ne moremo živeti drug brez drugega, saj samota ubija. Naučiti se moramo poslušati in upoštevati drugače misleče in pustiti, da nas vodita strpnost in ljubezen.

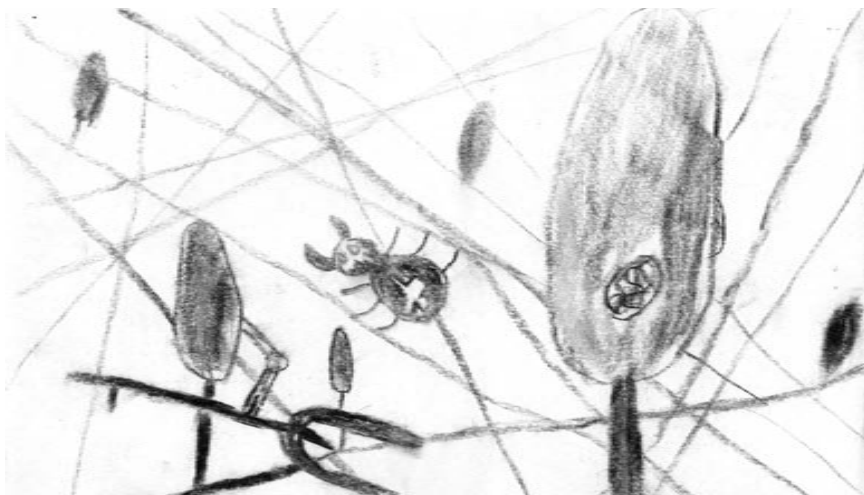
Urška Bele, 6. b

POGOVORIVA SE

Če želiš,
da te drugi prenašajo,
prenašaj tudi ti njih.

Bodi potrpežljiv do tistega,
ki govori,
ne skači mu v besedo,
raje preštej do tri.

Nič na svetu se tako ne mudi,
da ne bi moglo počakati,
da zavpiješ število 3.

Jakob Kajbič, 4. b

Maja Žumer, 6. b

MOJE DOŽIVETJE NA POČITNICAH

Letos sem prvič odšla na morje s svojo najboljšo prijateljico in njenimi starši. Z nami pa je bila tudi družina s fantom, ki je zaostal v razvoju. Telesno je bil normalno razvit, duševno pa je ostal na stopnji 5-letnega otroka. Sprva sem mislila, da bo zelo težko z njim in nisem vedela, kako se bomo razumeli. Toda z mojo najboljšo prijateljico Tjašo sva bili strpni z njim in lepo smo se razumeli. Opisala bom dan, ki smo ga preživel na morju.

Zjutraj sva se s Tjašo prebudili in začeli poslušati glasbo. Ko sva se naveličali, je bil ponavadi že čas za zajtrk. Sandi, fant, ki sem ga omenila na začetku, je bil že buden. Skupaj smo pozajtrkovali. S Tjaša sva se odšli kopat, saj naju je voda zelo mikala. Sandi je jedel zelo počasi in se je zato odšel kopat pozneje. S Tjašo sva vzeli žogo in se v vodi igrali odbojko. Ko je prišel še Sandi, se je takoj hotel igrati z nama. Čeprav sva vedeli, da ne zna igrati odbojke, sva ga kljub temu vključili v igro. Malo sva se potrudili in imeli smo se lepo. Ko smo se naveličali kopanja, je Sandi prvi zavzel kopalnico in jo zelo dolgo uporabljal. Obe sva bili jezni, a mu nisva nič rekli, raje sva malo potrpeli. Tjaša je bila še posebej jezna, saj jo je Sandi enkrat celo pregnal iz kopalnice. Toda tudi ona je bila strpna in je počakala. Sandi je bil zelo srečen, da sva se igrali z njim, kar nama je pokazal s tem, da naju je vedno pohvalil. Vsak večer smo se igrali človek ne jezi se. Ker je Sandi rad zmagoval, si je igro malce priredil. Toda pustili smo mu veselje in se veselili z njim.

Tako je minil moj dan. Ker sva bili s Tjašo strpni, smo se imeli vsi skupaj lepo. Želim si, da bi bila večina ljudi strpnejša, da bi znali in želeli sprejeti tudi drugačne ter jim prisluhniti.

Kim Caf, 6. b

NAŠA NESTRPNA MUCA MIMI

Naša muca Mimi je zelo nestrpna muca. Vsako jutro približno ob štirih nas budi. Včasih mene, včasih mojega očeta in mamo, včasih pa mojega brata.

Kadar je zunaj še temno, pride Mimi v mojo sobo. Najprej se usede pred balkonska vrata in mirno čaka. Vendar tam ni prav dolgo. Kmalu skoči na posteljo in prične mijavkati. Ko se ji tega več ne ljubi početi, gre do vrat balkona in začne s tačko udarjati po njih. Včasih zaploskam, da se ustraši in steče na hodnik, a kmalu tudi to več ne pomaga. Vedno znova prihaja v mojo sobo in začne mijavkati. Jaz pa se pretvarjam, da je ne slišim. Včasih vztraja pri svojem, včasih pa gre k očetu in mami. Misli, da bo tam dosegla več, vendar se moti. Tako žalostno se vrne v mojo sobo, kjer me ponovno poskuša prepričati, da jo spustim ven. Včasih skupaj zaspiva, včasih odneha, včasih pa popustim jaz in jo spustim ven. A že čez kakšno uro se želi vrniti. Takrat pomislim: »Enkrat sem ji že ustregla. Dvakrat ji ne bom. Sploh pa ne tako zgodaj zjutraj.« Tako poskusim zaspiti. Včasih se je usmilim in jo spustim noter. Če je pa ne, pa zjutraj slišim govoriti očeta, da ga je Mimi ponovno zbudila.

Čeprav me ponoči budi in poskrbi za to, da sem naslednji dan slabe volje, se imava zelo radi.

Paulina Šušek, 5. a

NE MARAM, DA KRIČIŠ NAME

Nekoč je živela deklica po imenu Katja. Stara je bila sedem let in obiskovala je 2. razred. Zelo rada je hodila v šolo. Nekega dne se ji je zgodil neprijeten dogodek, ki ga dolgo ni pozabila. Začelo se je tako.

Nekega jutra se je prebudila, oblekla in odšla v šolo. Prvo uro so imeli matematiko, nato pa še likovno vzgojo. Pri likovni vzgoji jim je učiteljica naročila, da narišejo nek zimski motiv. Sedeli so v skupinah in Katja je sedela s svojo sošolko, nasproti pa sta bila dva sošolca. Pripravili so si stvari: vodene barvice, kozarce z vodo ipd. Ko so si vse pripravili, so začeli z risanjem.

Nekaj časa so risali in Katja je že skoraj končala, ko se je zgodilo nekaj nepričakovanega. S komolcem je nehotе podrla kozarec vode, ki se je polil po sošolčevi risbici. Kljub opravičilu je sošolec zakričal na Katjo tako močno, da je ves razred utihnil. Katja mu je odvrnila, da nima rada, če kdo kriči nanjo.

Učiteljica se je z razburjenim sošolcem pogovorila in ga pomirila, Katja pa je začela jokati. Bila je jezna sama nase, ker je polila vodo, in tudi na sošolca, ki jo je drugače razumel, saj ona ni naredila tega nalašč.

Katjo je potolažila učiteljica in ji svetovala, naj se še enkrat opraviči sošolcu. Takoj se mu je opravičila ter mu povedala, da tega ni naredila nalašč. On je opravičilo sprejel in podala sta si roke. Spet sta bila prijatelja. Sošolec je narisal še eno risbo, ki je bila lepša od prve.

Ko je prišla domov, je to, kar se je zgodilo v šoli, povedala svojim staršem. Starša sta ji povedala, da tudi onadva nimata

rada, če kdo kriči nanju in da se takšna nesreča lahko zgodi vsakemu. Vprašala sta jo, ali sta se potem s sošolcem strpno pogovorila. Če bi jaz bila na Katjinem mestu, tudi ne bi imela rada, da kdo kriči name. V bistvu nihče ne mara, da kdo kriči nanj. Jaz pravim, če ti nočeš, da kdo kriči nate, ne kriči ti na druge.

Anja Bajc, 5. a

VSI ENAKI, VSI ENAKOPRAVNI

Sem Anja in stara sem deset let. Zelo rada gledam oddaje, kjer spoznavam različne države. Že od malega sem spraševala mamo, če smo vsi enaki. Ampak nikoli je nisem razumela. Zato sem sklenila, da bom to raziskala v knjigi. Ko sva odšli v knjižnico, niso imeli takšne knjige. Knjižničarka mi je povedala, da bodo takšno knjigo dobili čez tri dni. Doma mi je mama končno razložila, da nismo vsi enaki. Bila sem zelo vesela. Zdaj sem morala ugotoviti še, ali smo vsi enakopravni. Odločila sem se, da bom naredila plakat. Najprej sem malo razmislila in nekaj ugotovila. Namreč, da smo vsi enakopravni. Vsi imamo enake pravice. In nihče ne sme reči drugemu, da je manj vreden kot on. Ker me je to tako zanimalo, sem si v knjižnici izposodila knjigo. Vsak dan sem nekaj novega izvedela. Na koncu, ko je bil plakat narejen, sem nekaj o tem povedala mami. Zelo je bila presenečena nad mano, saj še nikoli nisem naredila takšnega plakata.

Tudi jaz sem bila ponosna nase, da sem izvedela, kar sem hotela. Mogoče pa boste tudi vi v takšnem stanju. Če boste, se lahko ravnate po mojem načrtu.

Šukrija Čurkoli, 4. b

Nejc Cupar, 5. a

KAJ JE ZAME STRPNOST?

Strpnost je, da se ne razjeziš prehitro.

Strpnost je, da upoštevaš drugega, čeprav sta različnega mnenja.

Če si strpen, boš imel veliko prijateljev in ti bo lepo.

Lepo bi bilo, če bi bili vsi strpni do drugih.

Strpnost prinaša mir med ljudi.

S strpnostjo bi pregnali nasilje s sveta.

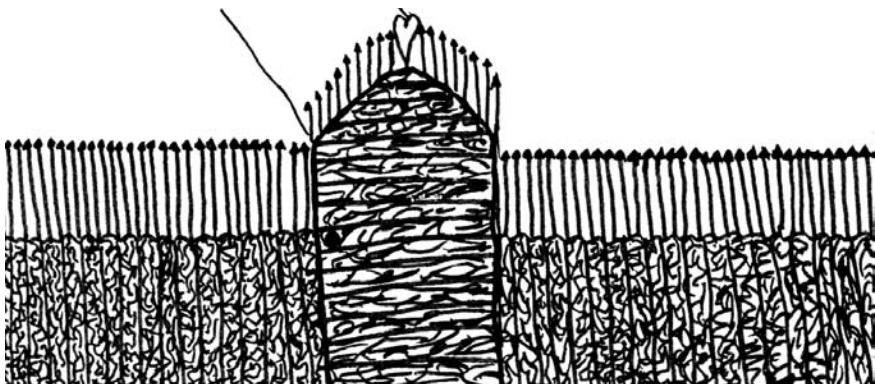
Strpnost je, da je treba nekoga počakati, čeprav je počasen.

Včasih ne morem verjeti, da je nekdo tako nestrpen.

Biti moramo strpni do drugačnosti.

Če je nekdo nesramen, ne bodi enak kot on.

Včasih moraš komu povedati, da ne zdržiš več ob njegovi nestrpnosti.

Kim Caf, 6. b

Kevin Tahirović, 5. a

ŽIVLJENJE V SLOGI

Kot roža v maju
zažarela si.
Cvetičke v jutro
prišla si mi.

Pozdravila sonce,
oblake in školjke,
hodila si z mano
na vse konce.

Drugi so topli,
zmerjali se,
midva pa v slogi
igrala sva se.

Se z nama igrajo
srečni, veseli,
v slogi živimo,
se življenja veselimo.

Manja Pernek, 7. a

Maja Požar, 5. b

NE BODI TAKO NESTRPEN

Nekega torkovega jutra se je Marko odpravil v šolo. Prvo uro so imeli slovenščino. Brali so zgodbo. Jaka ni ravno najbolje bral, zato mu je Marko rekel: »Saj ti pa sploh ne znaš brati!« Jaka je bil žalosten. Učiteljica je Marka opozorila, naj bo do sošolca strpen. Marko pa sploh ni vedel, kaj to pomeni, zato je, ko je prišel domov, vprašal mamo, kaj pomeni, biti strpen. Mama mu je vse lepo razložila. Marko je mami zaupal, kaj se mu je zgodilo v šoli. Pogovorila sta se in sklenil je, da bo od tedaj naprej poslušal sošolca, čeprav ne bere najboljši. Ker se je v šoli lepše obnašal, bolj je poslušal ostale, ga je tudi učiteljica pohvalila. Spoznal je, da je čisto »super«, če si včasih strpen do drugih, saj so potem tudi drugi strpni do tebe.

Mihaela Krajnc, 5. b

NOVA SOŠOLKA

V naš razred je prišla nova sošolka. Ker je bila iz druge države, se z njo ni nihče družil. Vedno je bila zelo žalostna. Ko smo nekega dne čakali v vrsti na kosilo, so prišli devetošolci in se prerivali med nas. Pri naši novi sošolki so se ustavili in se ji začeli glasno smejati. S prstom so kazali na njo. Bilo mi je zelo težko in sklenila sem, da ji bom pomagala, saj je naša sošolka in je enaka, kot smo mi. Danes sva prijateljici.

Matej Požar, 5. b

PROSIM, POČAKAJ ME

V petek sem se s prijateljem dogovoril, da greva igrat tenis. On je prišel s kolesom, jaz sem bil peš. Prijatelj je bil seveda hitrejši od mene, zato sem ga prosil, naj me počaka. Mojo prošnjo je preslišal. Odigrala sva nekaj iger in se odpravila domov. A nazaj grede se je zgodilo enako. Klical sem ga in spet prosil, naj me počaka. Spet me ni hotel slišati. Domov sem prišel slabe volje. Ko me je mama vprašala, zakaj sem slabe volje, sem ji povedal. Mama me je razumela in mi razložila, da je moj prijatelj ravnal zelo sebično. Tako mislim tudi jaz.

Kaja Nika Erjavec, 4. a

NA OBISKU

Nekega dne sem prišla k prijateljici na obisk. Tam je bil tudi njen prijatelj Žiga. Nekaj časa smo se igrali, nato pa smo se šli kopat v prijateljičin bazen. Jaz sem prva skočila v vodo. Ko sem prišla ven, me je Žiga spotaknil. Ravno takrat je prišla prijateljica in je vprašala, kaj se je zgodilo. Žiga je rekel, da sem bila »štorasta« in sem padla. Bila sem žalostna, zato sem poklicala mamo. Šli sva domov.

Naslednji dan sem prijateljici to povedala. Žige nikoli več ni povabila k sebi.

Jan Senekovič, 4. a

NE BODI TAKO NESTRPEN

Naš razred obiskuje fant, ki mi nagaja. Se norčuje, brca, jemlje stvari, ščipa in podstavlja nogo. Nagaja tudi drugim, zato v razredu nima nobenega prijatelja. Rad je tudi važen, ampak če mu kdo reče važič, ga natepe. Zaradi njegovega obnašanja mu nihče v razredu ne pomaga pri nalogah in učenju, zato ima slabše ocene.

Sedaj, ko pišem in razmišljam o nestrpnosti, ugotavljam, da je sošolec nestrpen do nas, mi pa smo nestrpni do njega. Mene zelo moti, ker ne upošteva mojih želja pri igri.

Trudim se, da bi postal bolj strpen. Upam, da bo bolj strpen tudi moj nagajivi sošolec. Mogoče bova nekoč prijatelja.

Vesna Černec, 4.a

NESTRPEN – STRPEN

Nekoč, ko ne bo več ljudi, se bodo zvezde sprijele skupaj in nastal bo nov planet. Na tem planetu bodo obstajala čudna bitja, na primer Pliji. Pliji so ploščati, imajo dve dolgi roki in dve nogi, na rokah imajo tri prste in so bele barve.

Na tem planetu, ki se imenuje Spleš, živita dva Plija. Eden je potrpežljiv in vztrajen, drugi pa nestrpen in vse hoče dobiti takoj. Nekega dne sta šla v trgovino. Pri blagajni sta zelo dolgo čakala. Nestrpni Plij se je začel prerivati naprej, strpni pa ga je potegnil nazaj. Ko sta plačala, sta si iz nakupovalnega vozička vzela vsak po en priboljšek. Nestrpni Plij je ugotovil, da po čakanju dobi priboljšek in je postal bolj strpen.

Eva Štingl, 2. b

UČENCI 4. A O STRPNOSTI IN NESTRPNOSTI

Mislim, da je strpnost, če si potrpežljiv do drugačnih. S tem mislim Rome, prizadete, temnopolte. Če je naš prijatelj v stiski, ga ne smemo zapustiti.

Ivana

Človek je strpen, ko v miru in lepo čaka na svoj zanimiv trenutek življenja.

Klemen

Strpnost pomeni, da kadar nekdo govori, ga drugi poslušajo, da ne skačeš nekemu v besedo in počakaš, da pove do konca. Strpnost pomeni počakati.

Gita

Strpnost je, da nekoga, ki ti nagaja, ne udariš, ampak se obrneš vstran in ga pustiš pri miru. Tudi ko čakamo v koloni, se ne prerivamo, ampak počakamo v vrsti.

Blaž

Beseda strpnost je pojem za počakanje.

Philip

Strpnost je, da potrpiš takrat, ko je treba, da ne segaš v besedo in se prilagajaš drugim.

Lucija

Beseda strpnost pomeni, da če se z nekom igram, se najprej igrava to, kar želi drugi in jaz počakam, nato pa se igrava to, kar želim jaz.

Lana

Strpnost je, da če se igraš z igračko in ti jo nekdo vzame, mu ne rečeš **DAJ MI TAKOJ NAZAJ**, ampak mu rečeš lepo **MI, PROSIM, VRNEŠ**. To je strpnost.

Anej

Strpnost pomeni, da se ne razjezimo, če gre kaj narobe ali če nas kdo izziva. Na primer, če je med kolono luknja in takoj začnemo porivati. To ni prav.

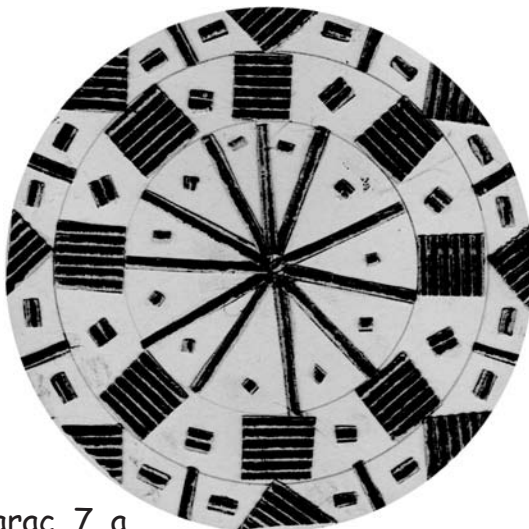
Matej

Strpnost je za mene to, da ne kričim na starejše ljudi, ampak počakam, da se sami umaknejo. Mladi pa kričijo na starejše ljudi, ker se ne zavedajo, da bodo enkrat sami tako stari in bodo mladi kričali na njih.

Miha

Strpnost je, da te sprejmejo takšnega, kakršen si. Nestrpnost pa je, da te tepejo in se norčujejo iz tebe.

Matic

Nuša Gašparac, 7. a

Urška Klančar, 4. b

ZMAJČKI (MOJA PRAVLJICA)

Nekoč je živelo pet zmajčkov. Imena so imeli po imenih dni v tednu. Najmanjšemu je bilo ime Ponedeljek, malo starejšemu Torek, potem pa so prišli na vrsto še sreda, Četrtek in Petek.

Radi so se potikali naokrog. V ponedeljek, ko je bil glavni zmajček Ponedeljek, so odšli v kopališče Otroško veselje. Tam so se takoj oblekli v kopalke. Torek, Sreda, Četrtek in Petek so se norčevali iz Ponedeljka, ker je imel rožnate kopalke z zmaji. Ponedeljek se je žalosten, s povešeno glavo, odpravil domov. Na poti ga je začel boleti zob. »Auuu!« je zatulil in se z roko prijel za lice. Zmajčica, ki je šla mimo, mu je rekla: »Če te boli zob, pojdi k zobozdravniku.« Zmajček jo je čudno pogledal in po dolgem prepričevanju odšel k zobozdravniku. V čakalnici je potrpežljivo čakal. Eno uro, dve, tri, štiri ure. Končno je prišel na vrsto. Na široko je odprl usta AAA. Zobozdravnik mu je s svedrčkom začel vrtati zob. Ko je prišel domov, se je naredil, da je omedlel.

Torek, Sreda, Četrtek in Petek so se zelo prestrašili. Tedaj pa je Ponedeljek skočil na noge: »BU! Prijaznost in strpnost vedno zmagata.« Tako so srečno živeli.

UČENCI 3. A O STRPNOSTI IN NESTRPNOSTI

VSAK RAD POMAGA

Ko sem prišla z odbojke, sva z očetom odšla še na pošto. Ko sva prišla domov, sem se spomnila, da imam rojstni dan. Prišla je moja sestra Katja in mi podarila MP4 predvajalnik in rekla: »Vse najboljše!« Zapela mi je pesmico. Atija sem prosila, da mi nanj posname pesmi. Pokimal je in se nasmehnil. Imam ga zelo rada.

Lucija

Nekega dne smo pojedli kosilo. Nato sem odšel v posteljo. Naslednje jutro sem šel v kopalnico. Z veliko močjo sem se udaril v steklo z roko. Začela je teči kri, jaz pa jokati. V kopalnico je prišel ati. Vzel je brisačo in mi stisnil roko. Prišla je tudi mami. Vprašala me je, kaj sem storil, da je prišlo do nesreče. Potem so mi zavezali roko.

Jaša

Nekega dni smo hoteli iti k bratrancu Galu. Ker je bil tako lep dan, smo hoteli kolesariti. Vendar sem videl, da imam prazno gumo.

Odšel sem do mame in ji povedal za težavo. Takrat se je ponudil dedi in mi popravil gumo. Tedaj sva ugotovila, da je ura že sedem. Za vožnjo s kolesom je bilo tako že prepozno. K bratrancu, ki me je komaj čakal, smo odšli z avtom. Z dedijem pa sva kolo pripravila za naslednje kolesarjenje.

Lovro

Lepega dne, ko sem delala domačo nalogo, nečesa nisem razumela. Dvaintrideset plus dvaindvajset. Poklicala sem atija. Skušal mi je razložiti, a jaz še vedno nisem razumela. Nato je na pomoč prišla še mamica. S skupnimi močmi sem matematični problem končno razumela in ga tudi rešila. Sedaj vem, kako važno je pomagati in zato tudi jaz mamici in atiju pomagam, ko me potrebujeta.

Aja

Nekega lepega dne, ko smo šli s sošolci v park, sva se z Anjo igrali. Tekali sva druga za drugo. Iznenada sem padla ravno na roko. Aja je pritekla, jaz pa sem se razjokala. Aja je poklicala učiteljico in obe sta mi pomagali, ko smo se vračali v šolo.

Sara

Enkrat, ko je ati šel v službo, sem jaz šel k dediju s psom. Dediju sem pomagal peči pecivo, kruh, meso in druge reči. Pozvonil je zvonec in prišel je poštar. Hitro sem se preobul in mu šel nasproti. Dedi je imel polne roke drugega dela.

Gregor

V soboto smo šli k babici v Velenje. Babi me je pričakala na dvorišču. Odšla sem v hišo, kjer je dedi že kuhal kosilo. Po kosilu sva z babico odšli po lopate. Odšli sva na vrt. Treba je bilo posejati zelenjavo. Babici sem z veseljem pomagala in delo je bilo hitro opravljeno.

Elena

Bila sem v šoli. Imeli smo športni dan. Odšli smo na sprehod okoli treh ribnikov. Hodila sem in se pogovarjala. Po nekaj

minutah smo prispeli do travnika. Vsi smo stekli po zeleni površini. Tedaj pa sem se spotaknila in padla. Na pomoč mi je pritekla Saša. Poklicala je učitelja, ki mi je pomagal vstati. Če bo kdaj Saška v stiski, ji bom gotovo pomagala.

Nika

Enkrat sem tekel in sem padel. Priskočil je ati in me odnesel domov. Doma sem zaspal in se zbudil šele zjutraj, ko me je bolela noga. Ati me je odpeljal v bolnico. Tam se ugotovili, da nima ničesar zlomljenega.

Alen

Nekoč je moja sestra želela narediti zapestnico. Previdno je vzela škatlico z biseri. Ko pa je vstala, so se ji vsi posuli na tla. Jaz sem to videla in ji pomagala pobirati drobne kamenčke. Biseri so bili kmalu spet na svojem mestu v škatlici.

Rosvita

Nekega lepega popoldneva sva z mamó odšli v mesto in v slaščičarno. V slaščičarno je vstopil invalid. Ni mogel do mize, ker je bil pred njo stol. Pomagala sem mu stol premakniti. Bil je zelo vesel. Upam, da sem mu polepšala dan.

Eva

V drugem razredu, smo imeli šolo v naravi na Pohorju. Takrat sva z Lano skupaj spali v isti sobi hotela. Zvečer, ko sem pogrešala mamó in atija, me je Lana potolažila in rekla, da me povsem razume, saj jih tudi sama pogreša. Lana je poklicala

učiteljico Polono, s katero sva se še dolgo pogovarjali. Dala mi je pod blazino palčka, ki odganja skrbi in sem tako lažje zaspala.

Saša

Danes mi je pomagal moj sošolec Lovro. Ko sem posodil kaseto, mi jo je prinesel. Če bi on rabil pomoč, bi mu jaz tudi pomagal.

Nino

Sama rada pomagam. Nekoč sem kar nekaj dni zapored pomagala babici dajati kapljice v oči. Počutila sem se kot medicinska sestra. Doma se že pripravila zajtrk in pri tem mi je pomaga moja mama. O tem sem ponosno povedala v vrtcu, vendar pa so vsi v vrtcu rekli, da so to tudi oni že počeli. Jaz sem pa mislila, da sem bila edina.

Sinja

Ko je bila ura matematike, mi je Lovro posodil svinčnik, da sem lahko pisal in računal.

Potem je vprašal: »Kdaj mi ga boš vrnil?«

In jaz sem odvrnil: »Ko bomo končali uro matematike. Bo šlo?«

Lovro se je strinjal. Potem pa sem reševal matematične naloge.

Če bo Lovro kdaj potreboval mojo pomoč, mu bom zagotovo pomagal.

Jan

Tara Fošner, 2. b

Nika Špes, 3. a

NA SVETU JE MNOGO DOBRIH LJUDI

Verjamem, da na svetu mnogo dobrih je ljudi.

Verjamem, da si dober tudi ti.

Podajmo roke si,

v verigo prijateljstva povežimo se mi.

O slogi naši daleč naj gre glas,
nestrpnost preženimo iz nas.

Mi nočemo več vojn, ne nasilja,
lačnih otrok.

Mi hočemo veselje, strpnost, mir,
milijone srečnih rok.

Naj svet bo varen, topel dom za vse ljudi,
ki v svojih srcih so odprti za drugačnosti.

Tako nestrpnost bi za vedno odšla od nas,
namesto nje bi strpnost osvojila nas.

Aja Brecelj Kolar, 3. a

ČASOPIS PRIPOVEDUJE

Iz časopisa se vedno kaj naučimo. Da ne bodimo hudobni do ljudi, da ne kradimo, da ne ubijajmo. Iz časopisa lahko vsak dan kaj izvemo, zato ga potrebujemo. Izvemo tudi, da se narave ne sme uničevati. Pa tudi, da se živali ne ubija. Da moramo drugim ljudem tudi pomagati. Lepo je, če so v časopisu tudi dobre novice.

Marko Edelbaher, 3. a

ODVRZIMO NASLIJE

Zakaj ljudje sploh začenjajo vojne? Tisti, ki se je sploh spomnil, da bi se kdaj države med seboj napadle, ni imel prav v svojem razmišljanju. In bojim se, da se to nikoli ne bo končalo. Zato mislim, da nekateri, ki v vojne verjamejo, zelo neumno razmišljajo. Vojne se nikoli dobro ne končajo. Kdor lahko verjame v mir, je dober človek.

Lovro Šušek, 3. a

SKREGALA SVA SE

Nekega dne sem z mamo in sestro odšel k bratrancu. Tja smo šli z avtom. Ko smo prišli k njemu, smo najprej pozvonili. On nam je prišel odpret. Pozdravili smo se in povabil me je v svojo sobo. Ko sva prišla v sobo, nisva vedela, kaj bi se igrala. Potem sva se spomnila in igrala sva se vseveda. Čez čas nama je postalo dolgočasno in spomnila sva se druge igre. Odločila sva se, da greva ven in se igrala ledene babe. Ko se je delal mrak, sva se vrnila v hišo ter se spomnila Yu gi oh kart. Takrat pa se je vnel strašen prepir. Postala sva glasna in grdo sva se gledala. Naša družina se je nato vrnila domov. Doma sem nato pogledal navodila za igranje s kartami. Ugotovil sem, da v prepiru nihče od naju ni imel prav.

Ko smo šli naslednjič ponovno na obisk, sem se mu opravičil.

Saška Klaneček, 3. a

TUDI BESEDE LAHKO BOLIJO

Že od prvega razreda smo se s sošolkami velikokrat skregale in se tožile pri učiteljici. Ampak učiteljica je rekla, naj se pomenimo same. Od tedaj vem, da se je pogovoriti zelo težko. Ampak do sedaj smo se vedno znale nekako dogovoriti. Tudi zdaj, ko smo v tretjem razredu, se kdaj skregamo. Ko se skregamo, nas tudi kaj prizadene. Najbolj takrat, ko nam kdo reče kaj grdega.

Kdo bi mislil, da besede lahko tudi tako bolijo.

Špela Senica, 2. a

Nina Hanžič, 3. b

POTRPEŽLJIVOST

Ko bom velika, bi bila najboljša plezalka. To se mi zdi zanimivo. Plezanje mi je zanimivo že od otroštva.

Pri plezanju je potrebno vložiti veliko truda in znanja.

Maja Kurnik, 2. a

NESTRPNOST

- Se v družbi pojavi zaradi tega, ker ne znamo sprejemati ljudi, ki so drugačni od nas. Na primer:
- Smo v trgovini in je vrsta pri blagajni, ki jo je povzročila gospa, ki se ne spozna na evre in je naredila veliko kolono, zato smo postali nestrpni.
- Čakamo na avtobus. Avtobus ima zamudo in zaradi zamude smo nestrpni, ker bomo zamudili šolo.
- PRIJAZNOST
- Ko pomagamo starejšim ljudem - jim odstopimo sedež, ker lažje stojimo.
- Posodimo sošolcu svinčnik.

UČENCI 2. A O PRIJATELJSTVU

Moj prijatelj je Kristijan. Ko kaj hočeva, se pomeniva.

Janez

JAN JE MOJ PRIJATELJ

Zakaj?

Ker se dobro razumeva,
ker se ne tepeva,
ker se ne kregava,
ker se dosti skupaj igrava.
Ko sva bila še majhna,
sva se v Poreču zelo zabavala,
skupaj spala, branila in tolažila.

Mitja

Moj dober prijatelj je Peter Vojakovič iz Plintovca. Včeraj je bil star 11 let in smo praznovali njegov rojstni dan.

Dostikrat pridejo k nam v mesto, še večkrat pa grem jaz k njim in tam tudi ostanem. Tam hodiva po gozdu, se igrava na travniku z njegovim psom in mucama. Imajo tudi dosti drugih domačih živali, kot so kokoši, race in pujski. Kadar je grdo vreme ali večer, pa se igrava z računalnikom ali z avti. Pozimi se sankava ali smučava. Peter igra klaviature, jaz pa hodim na karate.

Včasih se tudi grdo gledava, večkrat pa se nasmejiva drug drugemu.

Lukas

Prijateljstvo je lepa reč. Lahko imaš enega ali več. Pravi prijatelj je le tisti, ki mu lahko zaupaš vse.

Laura

S pravim prijateljem se imam lepo. Pravi prijatelj je tisti, s katerim se nikoli ne skregaš ali stepeš.

Moji prijatelji so Daša, Leon, Kristijan in Gal. Z njimi preživim veliko časa.

Urban

V šoli se pogovarjava. Nikoli se nisva prepirala, nikoli skregala. Včasih igrava družabne igre. Ob petkih me vedno pokliče. Skupaj hodiva k telovadbi.

Urban se zelo rad igra z mano.

Leon

Špela je moja prijateljica. Z njo se lahko igram. Skupaj se smejeva in hodiva na izlete.

Pia

Prijatelj je tisti, ki se s teboj smeje in je ob tebi, ko ga potrebuješ.

Iris

Moja najboljša prijateljica je Maja. Z njo se dogovarjam, kaj se bova igrala in si zaupava stvari. Pri igri sva sproščeni in se zabavava.

Nika Z.

Prijatelja se imata rada na različne načine: eden boža, drugi pa nastavlja lice. S prijateljem se lahko žogaš, poduhaš rožo, narediš snežaka, splezaš na drevo in kotliš po travi.

Aneja

So nekaj posebnega. Vedno ti pomagajo, kadar jih potrebuješ. Z njimi delaš veliko stvari in se pri tem zabavaš. Kadar nisi z njimi, jih pogrešaš. S počitnic jim pošlješ razglednice in pisma.

Nika H.

Kaj je prijatelj?

Nekdo, ki ti vedno stoji ob strani. Nekdo, ki te ima rad. Nekdo, ki ti vedno pomaga in si vzame čas, ko ga potrebuješ.

Kdo je tvoj najboljši prijatelj?

Moj najboljši prijatelj je tisti, ki se igra z mano in mi vedno prisluhne.

Zakaj je tvoj najboljši prijatelj?

Ker me ima rad in jaz njega.

Katja

Maja Kurnik, 2. a

Špela Knehtl, 2. b

BODI BOLJ STRPEN

Zadnje poletje sem del svojih počitnic skupaj z mamico preživila v Romuniji. Med dopustom sva se potepali po obali Črnega morja in spoznavali lepote obmorskih krajev. Tako sva se nekega dne odločili, da bova obiskali vodno zabavišni park - Aqua Magic v Mamai.

Tam je bilo veliko zabavnih doživetij, med drugim tudi počasna reka, kjer si se lahko z obročem prepustil počasnemu toku vode. Uživali sva, ko sva se prepustili vodnemu toku. Kar naenkrat pa se je za nama pripodila skupina mladih Romunov, ki so hoteli za vsako ceno priti pred naju. Čisto vseeno jim je bilo, če me bodo pri tem pomendrali. Zalegla niso niti opozorila redarke, naj spremenijo svoje obnašanje.

Mama je pri tem nekaj nergala in jih prosila, naj se umirijo, jaz pa nisem rekla nobene. Njihovo obnašanje je bilo resnično zelo nestrpno in čisto vseeno jim je bilo, tudi če bi koga poškodovali. Veliko lepše bi bilo vsem, če bi bili bolj strpni in se ne bi tako nasilno obnašali. Ob prvi priložnosti sva z mamo zapustili počasno reko in se zabavali tam, kjer ni bilo takšne gneče.

Šele tam sem spoznala, zakaj me mama vedno opozarja, da je potrebno na manjše in šibkejše vedno paziti.

UČENCI 2. B O STRPNOSTI IN NESTRPNOSTI

Lara: ... da sem strpna v avtomobilu, ko se vozimo na morja ...

Daša: ... da nekaj komaj čakaš ...

David: ... da malo počakaš ...

Nihad: ... da dobiš darilo in komaj čakaš, da ga odpreš ...

Matjaž: ... ko na nekaj mirno počakaš ...

Špela: ... da si prijazen, da se ne prerivaš ...

Pia: ... da malo časa potrpiš ...

Katja: ... Bodimo prijazni, bodimo prijatelji. ...

Tara: ... da malo počakaš, če se nekdo igra s tvojo barbiko,
ki si jo tudi ti želiš ...

Matjaž: ... da se ne pretepaš ...

Tanja K.: ... da potrpiš, da si prijazen. Če ti kdo nagaja, da
si potrpežljiv. ...

Tara: ... da če se nekdo s kom pogovarja, počakaš, če ti tako
reče ...

Eva: ... da je nekdo do tebe prijazen, te ne tepe in ti ne
povzroča bolečin ...

Tanja H.: ... da sem pridna ...

Nadira: ... da bodimo tiho ...

Ana: ... da nekoga čakaš umirjeno, si prijazen ...

Rušdi: ... da si prijazen do drugega ...

Zala Zagoršek, 5. b

Laura Kager, 5. b

HEJ, POČAKAJ ME

Ne bo-di ne - str-pen. Hej, po - ča - kaj me! Ne pu-sti me sa-me, ssa-bo vze - mi
8 me. Ne ho - di vne - zna-no si je - zen na-me ti? Za-kaj la - hko pti-čka
14 le ste - boj le - ti? No, dra - gi, le poj - di, naj ti po-tok žu - bo -
19 ri in po - je ti pe-sem vspo-min na le - pe dni.

Ne bodi nestrpen.
Hej, počakaj me,
ne pusti me same,
s sabo vzemi me.
Ne hodi v neznano,
si jezen name ti?
Zakaj lahko ptička
le s teboj leti?
No, dragi, le pojdi,
naj ti potok žubori
in poje ti pesem v spomin
na lepe dni.

Mariya Lipko, 1. a

UČENCI 1. b

KDAJ SMO STRPNI?

Strpni smo ...

Luka: ... ko nekomu rečemo OPROSTI, se umaknemo prepiru, ali se spoprijateljimo z nekom.

Allen: ... ko nekomu rečemo, naj se ne prepira.

Juš: ... ko rečemo nekomu, naj se ne prepira, ker bo drugače postal baraba.

Maša: ... ko pristopimo k nekomu in mu rečemo, naj se pogovori o svojih težavah.

Žana: ... ko odidemo vsak na svojo stran.

Gal: ... ko se raje zmenimo, kot prepiramo.

Matjaž: ... ko se zmenimo, si sežemo v roko, se pobožamo in postanemo prijatelji.

Mojca: ... ko odidemo vsak v svoj kot, premislimo in se na koncu skupaj zmenimo.

Timi: ... ko se ne prepiramo, se umaknemo, si vzamemo nekoga za vzor.

Aleksander: ... ko odidemo v kot in se zmenimo.

Nika: ... ko se umaknemo.

Maruša: ... ko učiteljica govori in jo poslušam.

Katja: ... ko sedimo in čakamo.

Tomaž: ... ko dolgo čakam, ko oči reče, samo malo počakaj.

Kaja: ... ne vem.

Jakob: ... ko plavam in moram počakati, da bom po plavanju dobil čokolado.

Ana Marija Lubec, 4. b

Glavna urednica:	Danica Gotlih
Izbor literarnih del:	Danica Gotlih, Tanja Gobar, Jadranka Čopi, Leja Miljančič
Izbor likovnih del:	Zlatka Schweiger Čermelj
Izbor glasbenih del:	Majda Gorjup
Jezikovna recenzija:	Danica Gotlih, Tanja Gobar

Naklada: 210 izvodov

Tisk: Unigrafika d.o.o., Maribor

Naslovnica: Matej Šerer, 9. c

CIP - KATALOŠKI ZAPIS O PUBLIKACIJI
Univerzitetna knjižnica Maribor

BUKVICE (2007; Maribor)
Zbornik literarnih in likovnih del učencev OŠ
bratov Polančičev Maribor / Maribor, 8. februar
2007; [urednica Danica Gotlih]. -

ISSN 1581-5781

COBISS-ID 46991105

